

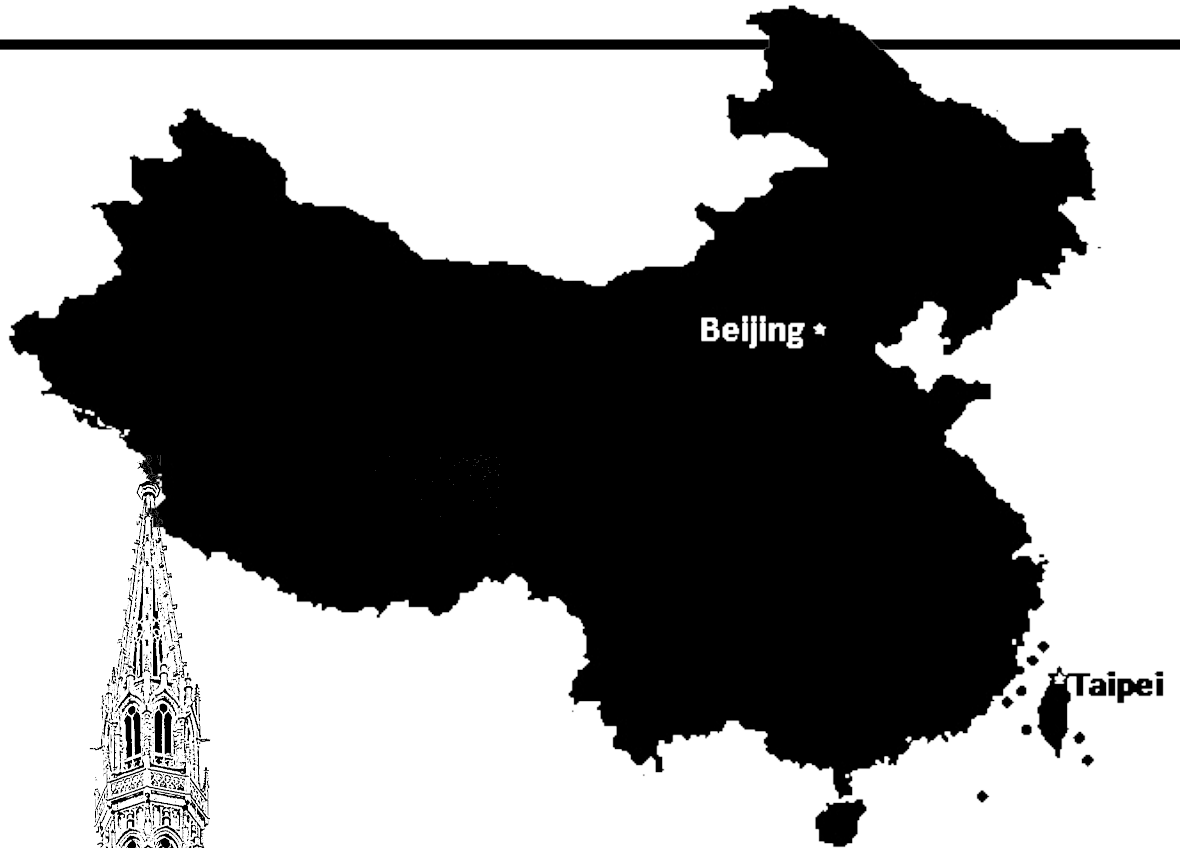
Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel
Gratis en onbetaalbaar sinds 1983

de Moeial

april 2011

DOSSIER OUBR
LATIN
DEEL 2

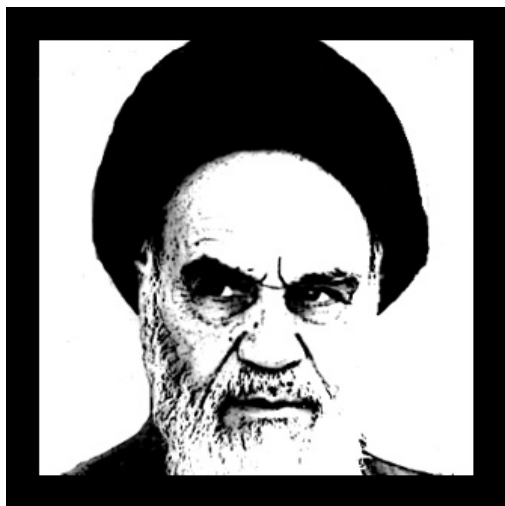

**Van China tot Brussel
-
Niet zonder omwegen**

april 2011: inhoud

Pagina 5

Pagina 16

Pagina 25 en 28

3. **Edito!**
Voor interpretaties vatbaar
Hoofdredacteur
4. **Onderwijs: kort!**
5. **Hetze rond Israël Apartheid Week**
Lezing gecensureerd of rechtgezet?
Nathaniël Bovin
6. **Quartier Latin - Deel II**
Interviews met betrokkenen
Ruben Claesen
11. **Het Nieuws van Morgen, of de protocollen van de wijven van Babylon**
Satire
Kenneth Pontzele
12. **Interviewreeks: wat de Maya's u niet vertelden over de toekomst (maar wij wel)**
China's nieuwe leiderschap - Een gesprek met Gustaaf Geeraerts
Jeroen Derkinderen en Kenneth Pontzele
16. **Iran, yes you can?**
Iran in kaart gebracht
Tim Dries
18. **Chomsky was in Brussel**
... en hij sprak tot het volk en de Moeial!
Kenneth Pontzele
20. **Yu(c)k**
Interview (Muziek)
Piet Van de Velde
22. **Hoe vrijzinnig zijn de VUB-studenten?**
Resultaten van een onderzoek
Waldo Vanderhaegen
24. **Vrijzinnig dopen... u zei?**
Opinie
Jeroen Derkinderen
25. **Stamceldonoren gezocht!**
Aeneas De Baets

Politieke analyses in tijden van stilstand
Nathaniël Bovin
26. **Als en misschien**
Fictie
Etienne Corneel
27. **Ductails, live and well in Brussels**
Music!
Pete Fielding
28. **Waarom De Wever nooit zijn naam onder een akkoord zal zetten**
De politieke impasse in vier paragrafen
Jeroen Derkinderen
29. **Agenda**
30. **Cafétip**
31. **Colofon - Info!**
32. **Achterflap**

DOOR NATHANIËL BOVIN - HOOFDREDACTEUR

Met de eerste stralen van de voorjaarszon kwamen ook de campussen van de VUB weer tot leven. Het jaarlijks ritueel der studentenraadsverkiezingen diende zich weer aan, en wederom werd er fel campagne gevoerd om het begeerde quorum van 25% te halen. Benieuwd of dit jaar het ons zelf opgelegde democratisch streefcijfer wel gehaald wordt, of dat we terug in de discussie verzinken over de decretaal verplichte cijfers – die ons slechts een participatiegraad van 10% opleggen - en onze eigen democratische verwachtingen.

Ook de jaarlijkse voorjaarscontroverse bood zich aan, en dat in de vorm van een kleine uitspatting met Joods Actueel. Dat noopte enkele van onze favoriete Kamerleden van het Vlaams Belang en N-VA, nochtans fervente voorstanders van de vrije meningsuiting, de minister van Binnenlandse Zaken Turtelboom te interpellieren. Zelfs voor hen zijn er grenzen aan de vrije meningsuiting, mevrouw. Ze had immers – godbetert – geen moeite gedaan om deze debatten te controleren of te verbieden. Vooral mijnheer Tanguy Veys (VB) nam hier aanstoot aan. Wel die Blood & Honour feestjes verbieden, maar zomaar academici van islamitische achtergrond op de gezalfde gronden van de Vrije Universiteit Brussel die schaapjes van studenten laten toespreken? Het getuigde van weinig fatsoen, zo vond het parlementslid. Niet nader genoemde bronnen hadden de heer Veys ook verzekerd dat er op de lezing opgeroepen was tot genocide tegenover de Joodse gemeenschap en de totale vernietiging van de staat Israël. Niet nader genoemde bronnen hebben me echter verzekerd dat dit met een grote korrel zout genomen mag worden.

Bon, over die schaapjes van studenten gesproken. Het ziet er naar uit dat deze zich dit jaar nog eens aan wat engagement willen wagen. Qua kandidaturen voor de bovenvermelde verkiezingen ziet het er immers goed uit. Zowat alle faculteiten – met uitzondering van mandaten bij Psychologie en Educatiewetenschappen, Rechten en Criminologie en Geneeskunde en Farmacie - konden ditmaal minstens één kandidaat voorleggen voor zowel de Raad van Bestuur als de Onderwijsraad. Een trend die, indien die zich doorzet, wel eens zou kunnen leiden tot een volledige vertegenwoordiging in de verschillende beslissingsorganen van de VUB. Toch belangrijk als studenten niet voor verrassingen willen komen te staan – men denke aan onze vrienden bij de politieke wetenschappen, die plots versteld stonden toen hun profielen verleden tijd bleken.

Spannend wordt het alleszins. Wonder boven wonder zijn er dit keer liefst 11 kandidaten voor een zitje in de plenaire studentenraad, 3 meer dan de te verdelen 8 zeteltjes. Al mogen we daar misschien wel een kanttekening bij plaatsen. Als we even de lijst van de gegadigden overlopen, valt het op dat zowel ene 'Roels, Bob' als een genoemde 'Vanden Daele, Charlotte' tweemaal opkomen. Beide kandidaten hebben het geweldig idee opgevat om zowel op te komen als effectief kandidaat en als plaatsvervanger. Van elkaar, respectievelijk.

Ingenieus, al leek dit op het eerste zicht in strijd met de bepalingen van het kiesreglement. In het reglement stelt Artikel 7 immers het volgende: “Men kan zich niet kandidaat stellen als effectief lid en als

plaatsvervangend lid.” Een korte navraag leerde ons echter dat de experts van onze Rechtsfaculteit hier een creatieve draai aan gegeven hebben. Het desbetreffende reglement moet gelezen worden als: “men kan niet zijn eigen plaatsvervanger zijn”. Aan overbodige reglementen doen wij aan de VUB uiteraard niet. Blijkbaar definieert men bij de Rechten het woord 'plaatsvervanger' anders dan op de faculteit Letteren. Wat er allemaal al niet voor interpretatie vatbaar is ...

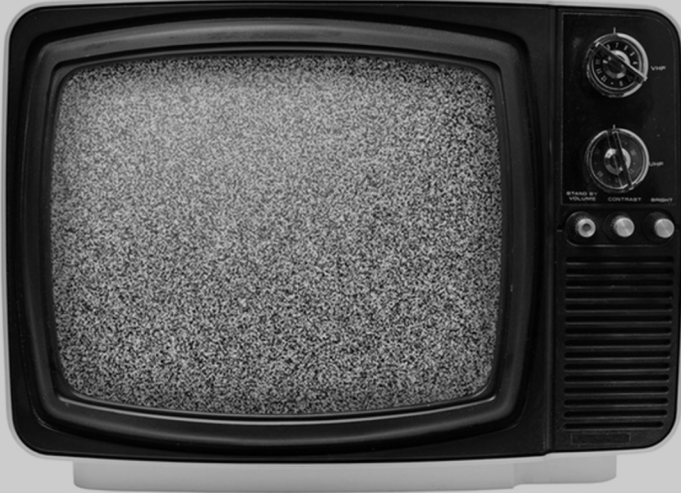
Wat mij al vol spanning doet uitkijken naar het jaar dat de we in plaats van 8 kandidaten en 8 plaatsvervangers simpelweg 8 kandidaten verkiezen die elk als elkaars plaatsvervanger fungeren. De problematiek van de 'geëngageerde student' kan zichzelf zo mathematisch oplossen. Simpel, niet? Indien de helft daarvan dan nog eens wegvalt, zullen we geweldige plenaire vergaderingen mee kunnen maken waarin 4 effectieven van meervoudig stemrecht gebruik kunnen maken – hopen we toch, anders lijkt het idee van zowel effectief als plaatsvervangend lid te kunnen zijn, al helemaal ridicuul. Uiteindelijk beschouwt onze universiteit, net als onze stad, het surrealisme graag als een kunstvorm.

Er zijn nog wel wat meer problematische aspecten aan te duiden in het reglement van de Studentenraad. Zo toonde een korte discussie tussen Thomas Donnez en vice-rector Casman aan dat het zittingsrecht in de plenaire studentenraad een wat ingewikkelder zaak is dan men aanneemt. Zeker indien men bepaalde leden wegens plichtsverzuim liefst aan de deur zou willen zetten. Kan een student die via de Raad van Bestuur in de Studentenraad zetelt via het huishoudelijk reglement van de Studentenraad gesanctioneerd worden? Klaar en duidelijk leek het allemaal niet.

Gelukkig zit er een gloednieuw decreet aan te komen (Stuvo-decreet) dat meteen een hele reeks oude problemen zal oplossen en enkele nieuwe zal creëren. Vergelijk het met een doorgedreven staatshervorming voor studentenvertegenwoordiging. Nu enkel nog afwachten aan welke hervorming we het eerst toe zullen zijn, het Stuvo-decreet of die zogenaamde Belgische staatshervorming. Spannend! Tijd om de Britse gokkantoren af te schuimen, me dunkt. ♦

Onderwijs: kort!

"Aan de studenten die nog niet gestemd hebben: rep u naar het digitale stemhokje op de website van de Studentenraad!"

- Op het VVS-congres in Antwerpen hebben de verschillende Vlaamse studentenraden hun tweede congresstuk van dit academiejaar gestemd en goedgekeurd. Onderwerp was de verhouding tussen het hoger onderwijs en de arbeidsmarkt: *"Ondanks de noodzaak tot levenslang leren, blijkt dat slechts 7,4% van de beroepsbevolking zich actief bijschoolt. Een kwaliteitsvol, open, flexibel en democratisch hoger onderwijs moet de band aanhalen met de arbeidsmarkt zodat er ingespeeld kan worden op de noden van morgen, waarbij de maatschappelijke rol van iedere opleidingen niet verloren mag gaan."* Waarvan akte.

- De studentenraadsverkiezingen lopen op hun laatste benen. Met opmerkelijk meer reclame (lees: meer georganiseerde alcohol distributie) dan vorige keer schoten ze alvast goed uit de startblokken. Aan de studenten die nog niet gestemd hebben: rep u naar het digitale stemhokje op de website van de Studentenraad!

- De reclamerel tussen de Hogeschool-Universiteit Brussel en de Erasmushogeschool Brussel lijkt bekoeld. Die eerste had zich met 'Word wie je wil' een slogan aangemeten die wel erg leek op die van de EhB ('Word wat jij wil').

Volgens de laatste berichten heeft de HUB na onderling overleg met zijn Brusselse collega-instelling besloten om de promocampagne te wijzigen.

- Op de plenaire vergadering van de VUB-Studentenraad zijn de eerste krijtlijnen van het Project Studentenhuisvesting voorgesteld. Bedoeling is om een nieuwbouw neer te planten waar momenteel gebouw Y gevestigd is. Gebouw Y' en het KulturKaffee zouden mogelijk geïntegreerd worden. Het nieuwe gebouw zou plaats moeten gaan bieden aan 650 kamers voor studenten, verspreid over units van zes.

- Op diezelfde vergadering werd ook beslist over enkele initiatieven die aanspraak wilden maken op de projectpot. Dat is een impulspot die heilzame VUB-initiatieven een financieel duwtje in de rug geeft. Zo zag GrAS Brussel zijn budget voor het vrouwelijk kopstukendebat gehalveerd wegens de slordigheid om de steun van de VUB-Studentenraad niet te vermelden op hun flyers. Dat was consequent volgens de regels, ware het niet dat het Ecoteam VUB-EhB eventjes later wel zo ongeveer een blanco cheque in ontvangst mocht nemen, zonder vooraf een kostenraming in te dienen. Dat was nochtans ook in de regeltjes

gestipuleerd.

- Naar aanleiding van de zaak Gillberg vs. Zweden wordt op het Europese niveau het debat heropend inzake de openbaarheid van bestuur. Professor Gillberg weigerde zijn onderzoeksdocumenten gedetailleerd openbaar te maken gezien hij aan zijn onderzoeksobjecten – kinderen – had beloofd hun privacy te garanderen. Het Europees Hof voor de Rechten voor de Mens oordeelde dat de geheimhoudingsplicht niet opwoog tegen de wettelijke openbaarsplicht. De Vlaamse regering heeft hier voorlopig nog geen standpunt over (aldus minister Pascal Smet) en het arrest wordt door de regering onder de loep genomen. Tot nog toe zijn er geen gelijkaardige incidenten geweest in Vlaanderen. De Vlaamse wetgeving leunt erg aan bij de Zweedse. De minister staat wel achter een decretale afwegingsprocedure die moet beslissen over het al dan niet openbaar maken van onderzoeksdocumenten. Dat zou moeten volstaan om het academisch geheim voldoende te beschermen in Vlaanderen.

- Lieven Boelaert (gedelegeerd bestuurder van Quartier Latin) waarschuwt voor een onderaanbod aan studentenhuisvesting: *"Over een aantal jaren zullen er 500 à 700 extra koten nodig zijn, de sterke stijging van internationale studenten en de Brusselse bevolkingsexplosie indachtig."* Overigens is hij vrij positief over de prijs van de bestaande huisvesting: *"In vergelijking met andere studentensteden zijn de prijzen in Brussel de afgelopen elf jaar zeker niet sneller gestegen, wel integendeel."* Lees het volledige interview enkele pagina's verder.

- Een vijftienvingertigkoppige delegatie met leden van de Commissie Onderwijs van het Vlaams Parlement, inclusief minister Pascal Smet, is op bezoek geweest in China. In Peking kwam Smet tot volgende vaststelling: *"We zijn niet naar hier gekomen om te kopiëren. Maar in de manier waarop ze de lerarenopleiding aanpakken, zit wel wat inspiratie. We moeten het lerarenparcours ter discussie durven te stellen."* Interessant om dan te zien, althans volgens De Standaard, dat een leerkracht er gemiddeld 70.000 yuan verdient, terwijl het gemiddeld loon er 46.000 yuan is.

(rc, jd, nb en kp)

Hetze rond Israël Apartheid Week

Een overzicht

DOOR NATHANIËL BOVIN

Ook op de campus van de Vrije Universiteit Brussel zorgde het Midden-Oosten, en specifiek het conflict tussen Israël en Palestina, vorige maand voor wat opschudding. Een lezing in het kader van de Wereldwijde Israël Apartheid Week ontlokte aan Joods Actueel – een weekblad voor de Joodse Gemeenschap in België – een wat merkwaardige hoofding: *“Verheerlijking zelfmoordbomaanslagen gepland aan de VUB”*. Uit dit artikel leerde men dat de sprekers *“dubieuze figuren”* waren, en dat deze lezing niet getuigde van een *“academisch verantwoord beleid”*. De organisatoren waren daarenboven gelieerd aan Hamas en Hezbollah. In het verslag van de Commissie Buitenlandse Zaken van woensdag 23 maart konden we lezen dat spreker Azzam Tamimi inderdaad bekendstaat bij het Coördinatieorgaan voor dreigingsanalyse. De andere spreker, David Cronin, lijkt echter enkel een zeker activisme aan de dag gelegd te hebben voor de Palestijnse Zaak. Vermeende banden met Hamas of Hezbollah vanwege de betrokken VUB-organisaties die dit evenement mee organiseerden, worden door de personen in kwestie alleszins ten stelligste ontkend.

De dag voor het debat bracht het rectoraat de organisatoren op de hoogte dat ze een spreker dienden toe te voegen. Het BSG had immers laten verstaan incorrect geïnformeerd te zijn geweest over de aard en de teneur van de lezing. Zo verschilde de titel van het debat van deze op de aanvraag. Daarnaast was de lezing aangevraagd door een bestuurslid van GrAS, maar zonder betrokkenheid van de voorzitter. Om de lezing toch te kunnen laten doorgaan, en teneinde de geest van het Vrij Onderzoek te respecteren door geen eenzijdig verhaal te brengen, werd Hans Knoop voorgesteld als bijkomend spreker. Knoop is een Nederlandse journalist en Midden-Oostenkenner die het conflict vanuit Israëliëse hoek zou bespreken.

Ook de politiek hield zich niet afzijdig. Tanguy Veys (Kamerlid Vlaams Belang) interpelleerde minister van Binnenlandse Zaken Turtelboom (Open VLD) schriftelijk: *“Is de minister op de hoogte van deze lezing? Werden er maatregelen genomen om deze lezing (...) te verbieden? Zo ja, welke? Zo nee, waarom niet?”* Ook Jan Van Esbroeck (Kamerlid N-VA) interpelleerde de minister op de Commissievergadering van 23 maart 2011. Van Esbroeck uitte zijn onbegrip over het organiseren van een dergelijk evenement en vroeg of er enige controle zou zijn over de lezing in kwestie.

Minister Turtelboom wist te melden dat het ministerie van Binnenlandse zaken niet bevoegd was om dergelijke lezingen te verbieden, en dat deze beslissing bij de rector van de VUB lag. Het crisiscentrum had de lokale politie van de zone Brussel Hoofdstad-Elsene wel gevraagd om *“discreet toezicht te houden ten aanzien van de gebouwen van de universiteit en dus niet binnen in de zaal waar de lezing plaats heeft.”* De administratie van de VUB ontkent echter wel dat er toestemming is gegeven aan politie om daadwerkelijk de campus te betreden. Facility Manager Steen bevestigde ook geen weet te hebben van eventuele discrete surveillance op de campus. Al stelde Turtelboom wel dat uit observatie gebleken zou zijn dat het evenement *“zonder incident is verlopen”*.

Een tweede artikel dat op Joods Actueel verscheen, meldde dat de universiteit 'misleid' was door de studentenorganisaties en dat de screeningsprocedure in het vervolg strenger zou verlopen. De administratie ontkent dit echter formeel en stelt dat de huidige procedure afdoende is. Bovendien moet er bij elke lezing de mogelijkheid tot contestatie zijn, bijvoorbeeld via verschillende

lezers of vragen vanuit de zaal. Dit om het Vrij Onderzoek, waarop de VUB geschoeid is, te vrijwaren. Wel werd er, in samenspraak met het BSG, beslist om enkel nog aanvragen te aanvaarden die door (onder)voorzitters van verenigingen worden ingediend.

Uiteindelijk ging het evenement ook door zoals gepland, zij het met de toevoeging van Hans Knoop. Een deel van de zaal zou echter wel de aula verlaten hebben bij de aanvang van zijn lezing, zogenaamd uit protest tegen de druk die was uitgeoefend op de organisatie om hem aan de affiche toe te voegen. Hoewel Veys in de Commissie wist te verklaren dat tijdens de lezing van Azzam Tamimi zou opgeroepen zijn tot *“de vernietiging van Israël en een genocide van de Joden”*, wordt ook dit ontkend door bronnen van de redactie die de lezing bijwoonden, alsook door leden van de VUB-administratie die op de lezing aanwezig waren. ♦

“Het crisiscentrum had de lokale politie van de zone Brussel Hoofdstad-Elsene gevraagd om discreet toezicht te houden.”

DOOR RUBEN CLAESEN

In de maarteditie van de Moeial kon u het eerste deel van het Quartier Latin-dossier vinden. Daarin ging het over de historische schulden van Quartier Latin, het falend beleid van het studentenhotel Brussels International Student (BISC), de stijging van de MIVB-abonnementen voor studenten en de fusie tussen Quartier Latin en VLOPHOB. Wat volgt is deel II, met reacties van betrokkenen. Aan het woord komen Ann Brusseeel (Open VLD, Vlaams parlementslid), Paul Delva (CD&V, Vlaams parlementslid), Tom Demeyer (voorzitter Vlaamse Vereniging van Studenten) en Lieven Boelaert (gedelegeerd bestuurder Quartier Latin). Het kabinet van Brusselminister Pascal Smet was tot dusver niet beschikbaar voor commentaar.

Ann Brusseeel

Quartier Latin houdt zich niet enkel bezig met huisvesting voor studenten, maar probeert ook afgestudeerden in knelpuntberoepen een duwtje in de rug te geven door hen van een stekje te voorzien. Dit zijn FPA's, oftewel de flats voor pas afgestudeerden.

d.M.: Zijn flats voor pas afgestudeerden de grens?

Brusseeel: "Naar mijn mening is die uitbreiding van de doelgroep van Quartier Latin een beetje te veel van het goede. Zeker wanneer je in het achterhoofd houdt dat de vzw niet goed draait en dat die piste vooraf niet voldoende bestudeerd is. Quartier Latin is niet in het leven geroepen als totaalpakket met daarin alle oplossingen voor het woonbeleid in Brussel. Hun corebusiness is studenten. FPA's impliceren doelgroepenbeleid en dus ook een definitie. Begin maar eens een lijst van knelpuntberoepen vast te leggen. Wie gaat er bevoorrecht worden en wie niet? Dan is het einde zoek.

"Eigenlijk weerspiegelt die redenering een vreemde logica van mensen die al te lang met

overheidsgeld bezig zijn: er is een moeilijke financiële situatie, maar we kunnen QLB toch nog voor meer gebruiken dan studentenkoten alleen. Of dat de effectieve grens is, kan je in het midden laten. Als je echter merkt dat afstuderende jongeren nog een binding hebben met de stad, maar dat ze moeilijk een stekje vinden, is het zeker zinvol om hen zo op weg te helpen."

d.M.: Heeft het falen van het BISC niets met de werking van QL zelf te maken, zoals Smet zegt?

Brusseeel: "Daar ben ik nog niet zo zeker van. Ik kan me dat toch moeilijk voorstellen. Ik vind toch dat men eerder had moeten ingrijpen. Men zag wel op tijd dat er problemen waren, maar dan laten ze die te lang aanslepen. En als er over de eindverantwoordelijkheid gesproken wordt, wordt de hete aardappel stevast doorgeschoven. Als er bijvoorbeeld een vraag aan de minister wordt gesteld, zegt hij op zijn beurt dat de verantwoordelijkheid voor die bepaalde Brusselse aangelegenheid elders gezocht moet worden. Tja ..."

d.M.: Wat denkt u van de fusie tussen Quartier Latin en VLOPHOB?

Brusseeel: "De fusie tussen QLB en VLOPHOB is helemaal niet nodig. Ik weet dan ook niet waarom dat als één van de oplossingen naar voren wordt geschoven.

"Let wel, Quartier Latin is een goed concept op zich. Maar het is veeleer een kwestie van goed beheer en het gaat om de inhoudelijke manier van werken, niet om de formeel juridische. Vergelijk het met communautaire problemen: er is een departement dat niet goed werkt, dus moet het geregionaliseerd worden. Al is dit wel een voorbeeld van schaalverkleining in plaats van -vergroting, maar het principe is hetzelfde: je moet het probleem opsporen in het beheer. Blijkbaar was een internationaal studentenhotel (BISC) niet

nodig, was er een probleem met het functioneren ervan en met de korte duur van het verblijf van internationale studenten. Dan moet het aanbod dus beter afgestemd worden op de vraag van de internationale studenten. Het heeft geen jaren nodig om door te hebben dat een aanbod niet beantwoord aan de vraag."

d.M.: De eengemaakte vzw zal zich ook bezighouden met de MIVB-abonnementen voor studenten. De prijs ervan zal stijgen van €45 naar €100. Wat denkt u dan?

Brusseeel: "Die MIVB-abonnementen kunnen best wel voor een groter stuk betaald worden door studenten. Mijn visie, en die geldt zowel voor inschrijvingsgelden als voor studentenhuisvesting en -mobiliteit, is: als een student het financieel moeilijk heeft, dan moet de overheid tussenkomen en de prijs drukken. Maar 8000 studenten consequent een jaarabonnement aanbieden aan €45? Als je ziet wat iemand met een gewone job moet betalen (jonger dan 25 aan €373, tussen 25 en 64 jaar aan €478, *nvdv*), dus zonder kortingen, dan is het verschil wel zeer groot. Het tarief van de Franse gemeenschap (102 euro, *nvdv*) is best billijk

"Dat je een abonnement goedkoper maakt voor studenten, daar ben ik het mee eens. Maar het openbaar vervoer in Brussel is zeer duur in uitbating. Dus als er investeringen nodig zijn voor het metronetwerk, dan moet je de consument echt wel vragen om navenant te betalen. Uiteindelijk geef je met 100 euro nog steeds een mooie korting."

d.M.: Zal die stijging van de abonnementskosten de instroom van studenten aan de VUB beïnvloeden?

Brusseeel: "Het geheel van de kosten maakt een groot verschil, maar ik weet niet of we ons daar op moeten focussen. Het is een feit dat op kot studeren in Brussel duurder is dan in Leuven of

Dossier : Quartier Latin

Gent; daar heeft Brussel inderdaad een concurrentieel nadeel. Wat voor mij echter een veel groter probleem is, is dat studenten aan een Vlaamse instelling €45 moeten betalen, en studenten aan Franstalige instellingen 100. Dat zou toch eigenlijk niet mogen.”

Paul Delva

d.M.: De afgelopen jaren maakte Quartier Latin een schuldherschikking mee, was of is er een ledengeld- en kredietverhoging, schulden aan de MIVB en aan de Erasmushogeschool, 126.000 euro van de abonnementactie die aangewend is voor afbetaling van de schulden; hoe is het allemaal zo ver kunnen komen?

Delva: “Het probleem van Quartier Latin is ernstig en geconcentreerd op het BISC, een erfenis uit het verleden. Het kost tijd om die aanzienlijke historische schulden recht te trekken. Volgens mij is het belangrijk een onderscheid te maken tussen het verleden en de toekomst. In 2006 maakte Quartier Latin een annus horribilis mee en zijn er bij de oprichting van het Brussels International Student Centre een aantal zaken fout gelopen. Echter, we moeten ons nu de vraag stellen hoe daar op gereageerd is en wat men vandaag onderneemt. Ik denk maar aan de verhuring van twee verdiepingen aan het Vlaams Audiovisueel Fonds, een verhoging van de bezettingsgraad, het relanceplan, de geldinjectie van de Vlaamse overheid en de partnerinstellingen (o.a. VUB, *nvdr*) ...

“Quartier Latin is er nog lang niet, maar er is wel al een traject afgelegd en dat is wat belangrijk is. Ik ga zeker niet beweren dat de situatie rooskleurig is, maar dat traject dient ook niet onder de mat geveegd te worden. Er zijn oprechte pogingen gedaan om de negatieve spiraal om te buigen.”

d.M.: Biedt de fusie met VLOPHOB daar een oplossing voor?

Delva: “Ik zal u zelfs zeggen: specifiek voor dat probleem hoop ik dat de fusie geen oplossing biedt. Ik vind dat Quartier Latin, in een eengemaakte vzw, zelf moet zorgen voor zijn oude deelwerking en dan ook zijn eigen problemen oplost. Het huidige VLOPHOB mag niet

geïnfecteerd worden door de schulden van Quartier Latin. Dat kan niet de bedoeling zijn. Ik steun die fusie trouwens volledig: het heeft geen zin om met twee aparte vzw's te werken.”

d.M.: Een stijging voor de prijs van MIVB-abonnementen voor studenten lijkt onvermijdelijk.

Delva: “Dat is een kwestie van budgetten. Er gaat een niet onbelangrijk bedrag naar VLOPHOB voor de financiering van die abonnementen. Je moet ook denken over de finaliteit van die maatregel. En die was niet zozeer in het teken van woon-werkverkeer of woon-campusverkeer, maar om de studenten aan te moedigen om de stad Brussel te gaan verkennen. De vraag is natuurlijk of die doelstelling gehaald wordt.”

d.M.: die abonnementen zijn natuurlijk ook voor andere doeleinden gaan dienen, dus ook voor het verkeer van studenten van hun kot naar de universiteit.

Delva: “Het liefst van al zou ik ook zien dat de prijs behouden blijft, maar dat zal moeilijk zijn. Ik begrijp de bekommernissen van de studenten, maar die verhoging zal je moeilijk kunnen tegenhouden.”

d.M.: Er komt weer een nieuwe editie van Brussel Brost. Vorig jaar was dat niet echt een succes.

Delva: “VLOPHOB heeft de opdracht om studenten in Vlaanderen naar Brussel te doen komen. Er bestaat geen pasklaar canvas voor eventuele activiteiten. Echter, het imago van Brussel op zich is het grootste probleem. Over de opportuniteit van die acties kun je discussiëren. Ik heb begrepen dat er een aantal studenten kritisch staan tegenover Brussel Brost. Misschien zou het daarom goed zijn dat er nog meer interactie komt

tussen de studenten en VLOPHOB zelf.”

d.M.: VLOPHOB geeft heel wat geld uit aan promotie, getuige de website van Brussel Brost. Is het geen optie om die activiteiten uit te besteden aan studenten? VLOPHOB zit immers aan de bron.

Delva: “Als een grotere betrokkenheid van de studenten de kostprijs van dergelijke acties kan doen dalen, is dat natuurlijk meegenomen.”

d.M.: Hoe moet het verder na de fusie?

Delva: “Allereerst is het BISC een initiatief dat de moeite waard is. Het werkt nu ook goed, wel nog verlieslatend, maar de vraag is natuurlijk of je dat soort projecten überhaupt break-even kunt krijgen. Verder verdient de werking van Quartier Latin volledige ondersteuning. Ik weet dat er af en toe klachten zijn over de kwaliteit van de koten en het kan natuurlijk altijd beter, maar een grote taak blijft studenten aantrekken uit Vlaanderen. VLOPHOB is echter maar één enkele speler, we mogen de lat ook niet te hoog leggen.

“Een veel groter probleem in het Nederlandstalig hoger onderwijs in Brussel, is het gebrek aan medewerking van gemeentelijke overheden. Overal in Vlaanderen zijn de steden partners van de instellingen, in Brussel niet. Zo ondersteunt Leuven de KUL en haar studenten door dik en

“Die MIVB-abonnementen kunnen best wel voor een groter stuk betaald worden door studenten.” - Brusseeel

Dossier : Quartier Latin

"De vraag is natuurlijk of je dat soort projecten (als het BISC) überhaupt break-even kunt krijgen." - Delva

dun. In Brussel doet de Vlaamse Gemeenschapscommissie wat ze kan, maar de potentiële slagkracht van bijvoorbeeld de stad Brussel wordt niet benut. Dit is ook één van de redenen waarom de Brusselfactor (compensatie in de financiering van de Brusselse universiteiten en hogescholen wegens de specifieke Brusselse situatie, waardoor het concurrentieel nadeel in vergelijking met andere Vlaamse universiteiten wordt opgevangen, *mvd:*) is afgesproken. Het is echter niet alleen een kwestie van het financiële, maar ook van de dagdagelijkse ondersteuning en faciliteiten, de wil om de dialoog aan te gaan, om samen een project uit te bouwen. Op dat vlak is er nog veel werk aan de winkel in Brussel."

Lieven Boelaert

d.M.: Zal de eengemaakte vzw aparte deelwerkingen hebben, zodat de middelen van VLOPHOB niet gebruikt worden om Quartier Latin te financieren?

Boelaert (gedelegeerd bestuurder van Quartier Latin): "De middelen zullen toegewezen worden naargelang de projectwerking; de begroting en rekeningen zullen dus gekleurd zijn. Je hebt dan ook te maken met geld van de studentenvoorzieningen van de instellingen, die helpen Quartier Latin te financieren. Via het

betalen van lidgeld delegeren zij eigenlijk de huisvestingstaak naar Quartier Latin. Die geldstromen van de instelling en haar stuvo blijven bestaan, maar worden dus toegewezen aan de deelwerking, in casu huisvesting. Dat komt de transparantie ook alleen maar ten goede.

"De fusie was ook op vraag van de overheid, die oordeelde dat één organisatie volstond om promotie te gaan voeren voor studeren Brussel. Op die vraag is ingegaan. Dat Quartier Latin een paar moeilijke financiële jaren achter de rug heeft woog nogal op de gesprekken, maar nu zijn de belangrijkste bezwaren om te fuseren weggewerkt."

d.M.: Waar gaat die nieuwe vzw op focussen?

Boelaert: "We zullen ons richten op drie thema's: allereerst op studenten- en personeelsvoorzieningen, met huisvesting als belangrijkste aspect, en dat via Quartier Latin. Bijzondere aandacht gaat ook naar mobiliteit: niet alleen de MIVB-abonnementen voor studenten, maar ook de bereikbaarheid van de campussen, zowel voor studenten als personeel. Ten tweede: promotie en communicatie, om Brussel als studentenstad onder de aandacht te brengen. Het derde luik is het organiseren van events, zoals Brussel Brost, om studenten dichterbij de stad te

brengen en het tweerichtingsverkeer tussen stad en studenten aan te wakkeren. Het moet ook de Brusselse hoger onderwijsinstellingen samenbrengen, een overlegplatform bieden en handelen als gesprekspartner bij de verschillende overheden, niet in de laatste plaats de gemeentebesturen.

"Alles samengeteld – studenten, academisch en administratief personeel – zijn de Vlaamse hoger onderwijsinstellingen in Brussel toch goed voor een gemeenschap van zo'n 35.000 mensen. Dat is toch geen te onderschatten factor. Brussel is niet als Leuven of het Zweedse Uppsala: in Brussel vallen stad en 'universiteitsstad' samen. Soms lijkt het alsof hoger onderwijs er maar een beetje wordt bij genomen, naast de andere stedelijke activiteiten. Zeker het Nederlandstalig onderwijs wordt door de overheden niet naar waarde geschat. In andere steden is er een goed overleg tussen stadsbestuur en de besturen van onderwijsinstellingen, in Brussel is daar geen sprake van."

d.M.: Wat met de MIVB-abonnementen?

Boelaert: "Voor de duidelijkheid: we zien die middelen met lede ogen verdwijnen. De overheid heeft eigenlijk de bal in ons kamp gelegd en er was zelfs sprake om het af te schaffen. Meer dan de helft van de studenten gaf echter aan dat ze geen abonnement gekocht hadden zonder korting. We blijven van oordeel dat studenten aan een goeie prijs mobiel moeten kunnen blijven, maar de middelen voor de actie Verover Brussel werden al toegevoegd aan VLOPHOB, en nu zal er ook op VLOPHOB met 1 miljoen euro bespaard worden. Dan dringen keuzes zich op.

We willen ons gaan spiegelen aan de Franstalige gemeenschap, waar een student tot 24 jaar 102

Dossier : Quartier Latin

euro voor zijn abonnement betaalt, ongeveer de helft van de standaardprijs van 204 euro. We gaan er nu wel voor pleiten dat het plafond van 8000 abonnementen verdwijnt, dan is dat concurrentieel nadeel ten aanzien van de Franstalige gemeenschap weggewerkt.

d.M.: Gaat die prijsverhoging de student niet uit het centrum wegjagen?

Boelaert: “Brussel is gelukkig méér dan het centrum zoals het cliché zegt. Zo is het uitgaansleven in Etterbeek en Elsene ook heel attractief. Het klopt, in het centrum en bij de campussen liggen de prijzen iets hoger dan in de perifere gebieden, maar gespreid over een huurcontract van een jaar, scheelt die 55 euro maar 3 à 4 euro per maand. Ik denk dan ook niet dat die stijging voor een verschil in kotkeuze gaat zorgen.”

d.M.: Wat gaat er met het BISC gebeuren?

Boelaert: “Een optie was om het BISC af te stoten, maar we konden geen overnemer vinden. De raad van bestuur heeft dan beslist om het gebouw te behouden. Nu is het project onder controle en meer zelfs: we hebben de ambitie om er een uithangbord voor internationale studenten van te maken. Er is een groot tekort aan kamers voor kort verblijf van twee weken tot zes maanden. Internationale studenten vinden immers moeilijk betaalbare huisvesting, want reken er op dat die prijzen 25 tot 30 procent hoger liggen dan bij jaarcontracten. En het werkt, want we zitten met een bezetting van honderd procent, zelfs in het veel moeilijkere tweede semester. Ook de formule van shared rooms lijkt aan te slaan. Het exploitatietekort is daarmee wel niet volledig teruggedrongen, en daarom zijn we nog op zoek naar een eindinvesteerder, die er een echte ontmoetingsplek voor internationale studenten van wil maken.”

Dienst Huisvesting, VUB - Campus Etterbeek

Foto: Sarah Fellahi

d.M.: Tot slot: was en is de Vlaamse overheid meteen op de hoogte van de gebeurtenissen bij Quartier Latin?

Boelaert: “De Vlaamse overheid heeft via zijn ambtenaar een adviserend lid in de raad van bestuur. De overheid is dus op de hoogte van het dagelijkse reilen en zeilen.”

Tom Demeyer

Tom Demeyer is voorzitter van de Vlaamse Vereniging van Studenten en coördineert het platform tussen de verschillende Nederlandstalige hogeschoolinstellingen in

Brussel.

d.M.: Hoe verloopt de samenwerking tussen Quartier Latin en de Brusselse studenten?

Demeyer: “Quartier Latin staat als vzw volledig los van de studentenraden. Dat betekent dat QLB door die studentenraden wel financieel ondersteund wordt via geld dat bestemd is voor studentenvoorzieningen, maar dat ze niet betrokken worden bij het beheer van dat geld. Gezien dat geld bestemd is voor studenten, moet er toch ook een overleg zijn met die studenten? Boud gesteld is dat een blanco cheque. Daarom is een geijkt overleg met de studenten in de nabije toekomst aangewezen, in de raad van bestuur of een ander overlegorgaan van Quartier Latin. Er moet sowieso een grotere betrokkenheid van studenten komen.”

d.M.: Krijgen Brusselse studenten waar voor hun geld als ze een kot huren van of via QLB?

Demeyer: “Vorige week hebben enkele leden van

“Brussel is gelukkig méér dan het centrum zoals het cliché zegt. Zo is het uitgaansleven in Etterbeek en Elsene ook heel attractief.” - Boelaert

"Als we echt meer studenten willen aantrekken in Brussel, zullen we moeten inzetten op huisvesting, en dat gebeurt vooralsnog niet, getuige ook de negatieve berichtgeving in de kranten aan het begin van dit academiejaar." - Demeyer

Brusselse studentenraden en ikzelf een tocht gemaakt langs een heleboel QLB-koten. Als we eerlijk zijn, moeten we toegeven dat de verhouding tussen prijs en kwaliteit onvoldoende is. Goed, er is de specifieke Brusselse situatie met zijn hogere huurprijzen, maar dat betekent niet dat de kwaliteit niet optimaal mag zijn. We stellen vast dat er de afgelopen jaren niet genoeg geïnvesteerd is in de kwaliteit van de koten, waardoor ze onvoldoende afgestemd zijn op de noden van de hedendaagse student. Modernisering dringt zich op. Als de prijs van de koten ver boven het gemiddelde ligt in vergelijking met andere studentensteden, zou de kwaliteit ook moeten volgen, en dat gebeurt niet.

d.M.: Quartier Latin zou per jaar maar 30 tot 60 klachten per jaar krijgen.

Demeyer: "Dat is misschien wel waar, maar dat zijn er nog 60 teveel. Vanuit de Brusselse studentenraden leggen we ons niet bij de stand van zaken neer, zeker als ik zie hoe andere studentensteden wel kwalitatieve huisvesting kunnen aanbieden. Als we echt meer studenten willen aantrekken in Brussel, zullen we moeten inzetten op huisvesting, en dat gebeurt vooralsnog niet, getuige ook de negatieve berichtgeving in de kranten aan het begin van dit academiejaar. Ook dat is een teken aan de wand. Dat er zo weinig klachten zijn, wil allesbehalve zeggen dat alles in

orde is."

d.M.: Volgens Lieven Boelaert, gedelegeerd bestuurder van Quartier Latin, is het logisch dat - voornamelijk internationale - studenten tot 30 % meer betalen voor koten voor kortere verblijfsperiodes, gaande van twee weken tot zes maanden. In het BISC, bijvoorbeeld.

Demeyer: "Daar ben ik het dus absoluut niet mee eens en dat vind ik een foute redenering. Vaak weten internationale studenten niet beter. Als je vaststelt dat de kwaliteit in het BISC ook te wensen overlaat, terwijl men van Brussel de internationale studentenstad bij uitstek wil maken, dan is dat onvoldoende. Internationale studenten moeten een positief gevoel overhouden aan Brussel, een wereldstad moet daar ook de ambities voor hebben, met kwaliteitsvolle huisvesting voor haar gasten."

d.M.: En dan is er nog de fusie tussen Quartier Latin en VLOPHOB. De middelen zouden alvast gescheiden blijven.

Demeyer: "Dat klopt, maar nogmaals: de Brusselse studentenraden worden niet op de hoogte gebracht van de stand van zaken. Ook bij de interne vergaderingen worden ze niet betrokken. Quartier Latin zegt misschien dat de middelen gescheiden blijven, maar beweert evenzeer erg kwalitatieve huisvesting aan te bieden, en dat is ook niet altijd het geval. Wat er ook van zij, we blijven bereid tot overleg, maar de goodwill moet van twee kanten komen." ♦

Campuskoten
Foto: Sarah Hamdi

Het Nieuws van Morgen, of de protocollen van de wijven van Babylon

Satire

DOOR KENNETH PONTZEELE

Abortuswetgeving verwacht bejaarde man in jurk

Een schijnbaar verwarde bejaarde man in een jurk werd op zondag 27 maart gespot in het centrum van Brussel op wat hij 'een mars voor het leven' noemde. De man, die ondanks zijn transseksuele garderobe wenste aangesproken te worden met 'monseigneur', was, naar wat we konden ontcijferen uit een warrige woordenstroom, verward door een 21 jaar oude wet. Die maakt het voor vrouwen mogelijk om een medische procedure binnen de muren van een ziekenhuis te krijgen, in tegenstelling tot de voordien gangbare 'kleerhanger in een steeg'-procedure. Toen deze man dan ook nog eens verklaarde dat het hem door een heilige stem (volgens de Moeialpsychiater een klassiek voorbeeld van een losgebroken psychose) verboden was om zelf een gezonde seksuele relatie op te bouwen en dat er nota bene geen vrouwen toegelaten waren in zijn organisatie, trokken wij de gepaste conclusies en namen contact op met de nabijgelegen rusthuizen of er geen bedje vrij was. Zonder succes.

Joods Actueel brengt wederwoord, beschaving naar antisemitische VUB-campus

Heuglijk nieuws! Na de verplichting van onze rector om - na een sympathieke, eerlijke en op geen enkele manier stemmingmakende campagne van onze confraters van Joods Actueel en hun dikke vrienden in het federaal parlement - op een pro-palestijnse lezing ook een zionistisch spreker uit te nodigen, juichen wij van harte toe dat nu eindelijk de tradities van een gezond debat het Antisemitisch rood nest aan de Pleinlaan zijn binnengesijpeld. Andere niet-kosjere studentenorganisaties zullen wel twee keer nadenken nu ook zij geconfronteerd zullen worden met de rechtmatige eis om elk standpunt stante pede van een wederwoord te moeten voorzien.

Wij van de Moeial, overtuigde Vrienden Van de Joodse Gemeenschap en Israël Tout Court, kunnen dus enkel toejuichen dat vanaf nu een lezing over de evolutietheorie gevolgd zal moeten worden door een theologische nabespreking, waar eindelijk de kans zal gegeven worden aan pakweg een rabbijn om zijn zijde van het verhaal toe te lichten. De volgende keer dat een Zionistische Held dan ergens een lezing geeft, zal hij natuurlijk geflankeerd worden door een vurig verdediger van de Palestijnse zaak, dat spreekt. Of het zou moeten zijn dat er een dubbele standaard geldt. En dat zijn we niet gewend in dit oprechte debat, waar beleefdheid heerst, dankzij de jongens

Frederik De Swaef

van Joods Actueel én misschien een klein beetje de Moeial.

Redactie geschokt, ontgoocheld over realiteit carrièrekansen

De redactie van het vermaarde studentenblad 'de Moeial' reageerde verbijsterd na recente revelaties dat ze niét moeten rekenen op een welbetaalde job bij het vermaarde kwaliteitsblad 'de Story'. Eén aangeslagen redactielid, die zich al jaren voor deze job aan het voorbereiden was, reageerde aangeslagen: *"Ik keek er zo naar uit om over het seksleven van Koen Crucke te schrijven, deed research, spendeerde een eeuwigheid in de archieven van het blad dat geschreven is door mijn literaire helden, en dan dit, tja, al die afleveringen van Samson, voor niets"*.

De genadeloze afwijzing van deze jonge wolven door de hoofdredacteur van het blad, waar elke getalenteerde jonge schrijver een of meerdere ledematen voor zou afstaan om tijdens redactievergaderingen koffie te mogen zetten, komt uiteraard hard aan. De jongens en meisjes van dit studentenblad geven wel te kennen dat zij de boeken nog net niet dicht doen en dromen nog steeds om ooit de kans te krijgen om *face to face* te mogen neerzitten met de groten van het Vlaams cultuurlandschap, de Bart Kaëlls, Showbiss Barten en andere coryfeeën die wij bij de Moeial al jaren tevergeefs proberen te pakken te krijgen. ♦

Zolang de Moeial volgende keer deze pagina niet moet offeren aan een wederwoord: Tot volgende maand, wanneer we het zullen hebben over:

- Openlijk geflirt tussen de hoofdredacties van Joepie, Woef, Joods Actueel en de Moeial
- Verwarde bejaarde inwoner van Rome claimt heerschappij over een stadstaat
- Professor verwacht Kultuurkaffee met aula, geniet van drukst bezochte les in tijden

"Ik keek er zo naar uit om over het seksleven van Koen Crucke te schrijven."

Struisvogel

Interviewreeks: wat de Maya's u niet vertelden over de toekomst (maar wij wel)

China's nieuwe leiderschap - Een gesprek met Gustaaf Geeraerts

DOOR KENNETH PONTZEELE EN JEROEN DERKINDEREN

In een reeks van drie interviews gaan redactieleden Jeroen Derkinderen en Kenneth Pontzele op zoek naar de komende dynamieken van de internationale bühne. Volgend jaar heeft China een nieuw leiderschap, en de Moeial blikkt vooruit, samen met Gustaaf Geeraerts, professor buitenlandse betrekkingen aan onze instelling. Specialismen zijn ondermeer internationale politieke theorie en Sino-Europese relaties. Professor Geeraerts is directeur van het BICCS (Brussels Institute of Contemporary China Studies, nvdr.), editoriaal bestuurslid van 'Global Society: Journal of Interdisciplinary International Relations' en gastdocent aan de Renmin Universiteit in Beijing sinds 1999. Een boeiend gesprek.

d.M. We moeten het toch even over de actualiteit hebben, meer bepaald over de ontwikkelingen in de Arabische wereld. Heeft China haar gebruikelijke niet-interventiepolitiek gehanteerd in de resolutie van VN-veiligheidsraad of is er iets anders gaande?

Gustaaf Geeraerts: Het is duidelijk dat dit een gevoelig punt is bij de Chinezen. Ze hebben hun veto niet gebruikt, maar ze hebben zich duidelijk afzijdig gehouden. Het is duidelijk dat de voorbije dagen heel wat kritische geluiden vanuit Peking te horen waren over die interventie en dat zij uitdrukkelijk geen voorstander zijn van het gebruik van geweld bij internationale conflicten. Het is ook duidelijk dat China deze gelegenheid niet heeft laten gaan om zijn imago als vredelievende wereldleider te benadrukken.

d.M. Zijn er belangrijke economische banden tussen China en Libië?

Uiteraard, we weten dat China voor zijn olievoorrading erg afhankelijk is van het Midden-Oosten, en Libië zit daar ook tussen. Ik denk dat China bovenal geïnteresseerd is in internationale stabiliteit, juist omdat ze zo afhankelijk zijn van externe aanvoerwegen, maar natuurlijk blijven zij enigszins trouw aan hun principe van niet-inmenging. Reden is dat zij absoluut willen vermijden dat er geen beroep zou kunnen gedaan worden op buitenlandse interventie - wat natuurlijk ondenkbaar is. De vraag is natuurlijk hoe zij op termijn zullen evolueren, en dus ook meer en meer buitenlandse belangen

Gustaaf Geeraerts

zullen hebben en hoe zij die politiek in de toekomst zullen gaan interpreteren. Natuurlijk zijn er bij relevante kringen in China discussies gaande om die strategie een meer flexibele interpretatie te geven.

d.M. Zal China zich naar de toekomst toe assertiever kunnen opstellen, en dus van dit standpunt kunnen afwijken?

Ik denk dat naar mate een land aan invloed wint, en dus ook meer en meer externe belangen heeft, het er alles aan zal doen om die externe belangen te verdedigen. De vraag is natuurlijk of zij dat zullen doen in samenwerking met andere belangrijke actoren of dat zij desgevallend meer unilateraal zullen optreden. Het is moeilijk om de toekomst te voorspellen maar ik denk dat de Chinezen er zorg voor zullen dragen om zich vrij voorzichtig op te stellen. Er zijn nu al tekenen dat China zich wat assertiever opstelt en bezig is met het moderniseren van haar militair apparaat en dus bezig is met het aanmaken van een luchtmacht en vloot dat moet toelaten om in feite de belangen van China ook buiten de grenzen te beveiligen.

d.M. Is er een evolutie in hoe verschillende generaties leiders dit aanpakken? In welke mate kan de volgende generatie een andere koers varen?

Als er een woord centraal staat in het Chinese politieke denken, dan is dat het beginsel van de

Sociaal-constructivisme

"Als je de internationale betrekkingen bekijkt vanuit realistisch perspectief, dan kijk je naar de capaciteiten van landen, vooral de machts capaciteit dan. Zelfs als constructivist, ben ik van oordeel dat dat heel belangrijk is. Landen met weinig capaciteiten kunnen weinig doen, landen met veel capaciteiten kunnen meer invloed uitoefenen. In die zin kan je stellen dat ik het belangrijk vind om de machtsdimensie binnen een sociaal-constructivistische analyse niet uit het oog te verliezen. Wat het sociaal-constructivisme ons bijbrengt is dat niet alle landen dezelfde identiteit hebben. Cultuur van een land, de historische ontwikkeling, het stadium van ontwikkeling, ... zeggen ons iets over hoe een bepaald land zichzelf ziet en hoe het zijn relaties ziet binnen het systeem. Ik denk dat onze sociaal-constructivistische analyse ons gevoelig maakt voor het feit dat China een aantal issues van globaal bestuur anders gaat percipiëren dan wij dat doen in Europa. Ik denk dat onze sociaal-constructivistische analyse ons daar meer bewust kan van maken en dat we daardoor meer die factoren in rekening gaan brengen voor het uitstippelen van ons beleid. Dat doet natuurlijk niets af van het feit dat militaire capaciteiten een belangrijke rol blijven spelen." ◆

geleidelijkheid. Men behoedt er zich voor om scherpe wendingen in het beleid door te voeren. De volgende generatie, de vijfde, zal volgend jaar aantreden. Het laat zich aanzien dat die in grote lijnen het beleid van de vorige generatie zal voortzetten. Zij staan voor een aantal uitdagingen. China is de voorbije 30 jaar bijzonder succesvol geweest, ze zijn de tweede grootste economie wereldwijd, en dat is natuurlijk niet niks. Nu moeten ze de volgende stap zetten, de stap naar een land dat, zoals zij dat zelf zeggen, een 'moderate, prosperous society' zal worden. Dat betekent dus dat een belangrijker deel van de groei ten bate zal moeten komen van de Chinese bevolking.

Nu wordt het belangrijkste deel van het bruto binnenlands product ingenomen door investeringen, maar de consumptie zal moeten toenemen. Natuurlijk moet je dan mensen hebben die over de middelen beschikken om te consumeren. Die zijn er al, meer en meer, maar door het gebrek aan sociale zekerheid en door het

feit dat een aantal publieke voorzieningen inzake opvoeding en gezondheidszorg gebrekkig zijn ontwikkeld, zijn de Chinezen geneigd om hun geld op te potten tegen tegenslagen. Het is duidelijk dat in het twaalfde vijfjarenplan stappen zijn genomen om precies de achtergestelde delen van de bevolking meer middelen toe te spelen, om een meer op consumptie gerichte samenleving te kunnen realiseren. Dat betekent een belangrijke ommezwaai in het beleid en een geleidelijke wijziging van de economische structuur. De vraag rijst dan of dat geen verregaande politieke veranderingen noodzakelijk zal maken.

d.M. Is er noodzakelijkerwijs een correlatie tussen economische groei en politieke liberalisering?

Ik zou zeker niet zeggen dat er een deterministisch verband bestaat. Velen hadden verwacht dat, naarmate China zich economisch zou ontwikkelen, de politieke liberalisering zou volgen. Dat is de eenvoudige versie van de moderniseringstheorie. Laten we zeggen dat de Communistische partij in China zich bijzonder flexibel heeft getoond en een beleid heeft toegepast waarbij succesvolle ondernemers verbonden werden met de partij. Sinds 2002 kunnen 'rode kapitalisten' lid worden van de Communistische Partij en gaan zij dus gaandeweg binnen die partij een belangrijke rol spelen. In het Centraal Comité zitten nu al ondernemers, al zitten die nog niet in de hoogste regionen. Het laat zich aanzien dat bij de Zesde Generatie dit misschien wel het geval zou zijn.

d.M. Laten we het nog over die politieke top hebben. Volgend jaar heeft China een nieuwe leider. Er worden een paar namen genoemd, Xi Jinping onder andere. Wat weten we over deze man?

Xi Jinping is een persoon die tot de kring van de zogenaamde 'princelings' behoort, dat zijn de kinderen of verwanten van mensen die vroeger hogere functies hebben bekleed in het Chinese politieke apparaat. Een soort van bevoorrechte klasse, zeg maar. Hij wordt dus in belangrijke mate geassocieerd met de invloedssfeer van Jiang Zemin, de voorganger van Hu Jintao, ook wel de Shanghai-kliek genoemd. Dat zijn eigenlijk de invloedsgroepen die in verband gebracht worden met de rijkere provincies en die natuurlijk de belangenverdeling ook zo willen houden. Ze worden ook wel de 'harde kapitalisten' genoemd. Dat zijn degenen die zeggen dat er moet worden geïnvesteerd in economische groei en dat de rest wel zal volgen.

Daartegenover staan de populisten – al moeten we

Huidig president Hu Jintao

natuurlijk voorzichtig zijn met die labels – die geassocieerd worden met de Jeugdliga, de belangengroep van Hu Jintao (de huidige president en secretaris van de partij, *nvdv*). Hun machtsbasis ligt in de armere, minder ontwikkelde provincies. Zij zijn van oordeel dat nu het moment is aangebroken om die gecreëerde welvaart meer onder de Chinese bevolking te verspreiden. De Gini-index (een cijfer dat inkomensongelijkheid in kaart probeert te brengen, *nvdv*) die tegen de 0,5 ligt, wordt over het algemeen als een indicator voor mogelijke sociale onrusten gezien.

Het valt ook op dat de uitgaven voor de publieke veiligheid pijlsnel naar omhoog zijn gegaan en in feite het budget voor militaire veiligheid overtreft. Die twee belangengroepen zijn in de opvolging vertegenwoordigd. Anderzijds heb je ook Li Keqiang, die meer aanleunt bij Hu Jintao en van wie men verwacht dat hij de premier zal worden. Het feit dat Xi Jinping naar voren werd geschoven om Algemeen Secretaris van de partij te worden, geeft een idee van de machtsverhouding. Ik moet hier bij zeggen dat het niet om een *zero-sum game* gaat. Men doet er alles aan om de eenheid binnen de partij te behouden en een soort van evenwicht te bewaren tussen die groepen. Het beleid dat daaruit volgt is erg consensus-gericht.

De tijd van de persoonlijke leiders, die je dus wel had met Mao Zedong en Deng Xiaoping, is wel degelijk voorbij. Jiang Zemin was eigenlijk de eerste die niet hetzelfde aanzien had. Hij was wel de *paramount leader* en had alle belangrijke functies verzameld, met name secretaris van de partij, president en voorzitter van de Centrale Militaire Commissie. Echter, het is een collectief leiderschap dat gebaseerd is op het vormen van consensus, dat verklaard waarom plotse koerswijzigingen en radicale veranderingen vrijwel uit den boze zijn. Ze hebben er een uitdrukking voor: “*crossing the river, touching the stones*”. Bij het oversteken van de rivier gaat men voelen welke stenen stabiel staan. Dat is een beeldspraak die heel goed aangeeft hoe Chinezen omgaan met beleid en verandering.

d.M. Wat met crisissituaties, bijvoorbeeld? Als in Taiwan de nationalist winnen, zou er dan een situatie kunnen ontstaan waarbij men niet zozeer naar consensus moet streven maar waar er snel gehandeld moet worden?

Dat is natuurlijk een heel apart verhaal, in die zin dat er vlug een consensus gevonden zou zijn. De onafhankelijkheid van Taiwan is onaanvaardbaar in Chinese ogen. Het is duidelijk dat men dan de prijs zou betalen, welke de gevolgen ook mogen

Interview: Gustaaf Geeraerts

Vervolg

zijn. Dat is een zeer gevoelig punt en hierin speelt het Chinese nationalisme ook een heel belangrijke rol. Het verlies van Taiwan zou het einde van de Communistische Partij betekenen, omdat dat ook een belangrijke legitimiteitskwestie is. Alle Chinezen zijn het er over eens dat Taiwan hen toebehoort, punt aan de lijn, net zoals Xinjiang en Tibet.

d.M. Er zijn belangrijke interne spanningen in China, zoals u al zei in Xinjiang en Tibet. Hoe belangrijk is het voor China om die conflicten "op te lossen", om op het internationale toneel standvastiger te zijn?

Wat China ten alle prijze wil vermijden, is dat er opstanden ontstaan. De Chinezen zien hun aanwezigheid als een soort van moderniseringsproces: ze zijn van oordeel dat ze veel verbetering hebben gebracht. Het blijkt echter dat er in die gebieden heel wat ongenoegen bestaat en men beraadt er zich over hoe men dat nu in de toekomst moet aanpakken. Het zal er op neerkomen de situatie van de groepen die zich achtergesteld voelen, te verbeteren. Het is duidelijk dat het soort van autonomie waar de Tibetaanse regering in ballingschap op aandringt, niet aan de orde is.

Xinjiang krijgt van hetzelfde pak een laken. Men mag niet vergeten dat China een enorm uitgestrekt land is. De controle op het plaatselijke beleid is niet waterdicht. De rapportering laat wel eens wat te wensen over. Niemand rapporteert graag te veel problemen. Het gevaar is dat men een mooier beeld van de werkelijke situatie opgespeld krijgt. Dat is een van de problemen waar het Chinese systeem mee te kampen krijgt en waar men remedies voor probeert te vinden. Dat is een van de redenen waarom men op de lagere echelons experimenteert met verkiezingen om ondermeer die informatiestroom beter op gang te krijgen. Denk maar aan de beeldspraak van de rivier, zo pakt men dat aan.

d.M. Kunnen we van een Civil Society spreken in China en hoe zal deze de volgende jaren evolueren?

"Je hebt zo bijvoorbeeld Ciaxin Media, die toch een kritisch geluid in het Chinese medialandschap zijn."

Li Keqiang

Xi Jinping

De Civil Society, zoals wij die kennen, is onbestaande in China. Ze hebben die, traditioneel gezien, nooit gehad. De Chinese samenleving is meer en meer gedifferentieerd ten gevolge van de economische ontwikkeling. Het aantal belangengroepen neemt toe. Hoe dit in de toekomst zal evolueren, blijft de vraag. Als men naar een samenleving wil gaan die meer op innovatie is gericht, en ook als men cultureel en intellectueel een meer vooraanstaande rol wil spelen, dan zal iets als een civiele maatschappij zich toch moeten ontwikkelen. In China bestaat er al een belangrijk aantal NGO's - een aantal dat nog stijgt - en die worden vooralsnog sterk gecontroleerd door de autoriteiten. Het aantal journalisten, bijvoorbeeld, neemt pijlsnel toe. Dat is ook zo voor kranten, televisiestations en radiostations. Die werken meer en meer als vrije ondernemingen en moeten hun producten aan de man brengen.

Wat Chinese journalisten mij altijd vertellen, is dat zij voortdurend proberen om de rode lijn voor zich uit te schuiven. Dat is iets waar de Chinezen heel vernuftig in zijn, zij proberen namelijk de grens van het toelaatbare te verschuiven. Naar mate het medialandschap rijker wordt, wordt dit alles ook wat moeilijker te controleren. Je hebt zo bijvoorbeeld Ciaxin Media, die toch een kritisch geluid in het Chinese medialandschap zijn. Ik was

vorig jaar uitgenodigd op een door hen georganiseerde conferentie als een van de hoofdsprekers. Er waren erg kritische geluiden te horen. Zo zeggen ze dat er dringend werk gemaakt moet worden van de strijd tegen corruptie, dat het privé-initiatief meer vrij spel moet krijgen en dat er tegen de bevoorrechte rol van de staatsbedrijven moet worden ingegaan.

Natuurlijk zijn er een aantal punten waar ze niet over spreken. Je hebt ook de *netizens* met hun fora en discussiegroepen die een belangrijke rol gaan spelen. De autoriteiten zijn daar niet ongevoelig voor. De netizens zijn ook een belangrijke informatiebron voor alles wat er misloopt en wat er leeft onder de Chinese bevolking. Je ziet heel voorzichtig de wording van wat je een Civil Society zou kunnen noemen, maar ik denk dat die niet noodzakelijk zal evolueren naar een Civil Society die een replica wordt van wat wij eronder verstaan.

d.M. Is het productief als het Westen de vrije pers steunt in China of zelfs tijdens de Olympische spelen campagnes organiseert om persvrijheid te promoten?

Ik denk dat wij het recht hebben om ons systeem in stand te houden en te verdedigen. Waar de Chinezen het erg moeilijk mee hebben, en ik geef ze geen ongelijk, is dat de westerse berichtgeving over China nogal eenzijdig is. Dat heeft natuurlijk te maken met onze pers die een beetje sensatiebelust is. Anderzijds is het ook belangrijk dat wij een zo volledig mogelijke berichtgeving over China krijgen, en ik denk dat de Chinezen er

meer baat bij zouden hebben om meer open te zijn en niet zozeer trachten om de berichtgeving omtrent China zo te controleren, want dat speelt uiteindelijk in hun nadeel. Dat heeft misschien een beetje te maken met de Chinese of zelfs Aziatische mentaliteit. Er heerst een ongelooflijke vrees voor gezichtsverlies, maar dat zal misschien geleidelijk aan veranderen.

d.M. We hebben het nu over soft power. China lanceerde een tijdje geleden een filmpje, waarin het zichzelf cultureel promootte. We denken nu ook aan de Confucius-instituten en theehuizen. Kunnen we in de toekomst meer van dat soort van initiatieven verwachten?

Het is duidelijk dat China grote investeringen doet in die soft power, en geen moeite spaart om het imago van China in de wereld wat wind in de zeilen te geven. Ze zijn er ook een internationaal tv-programma begonnen via Xijua, het officiële persagentschap van China, dat ook in Brussel een afdeling heeft met meer dan zestig journalisten. Je ziet ook dat ze meer en meer westerse journalisten in dienst nemen. Xijua heeft nu ook een wekelijks China-EU blad. Dergelijke initiatieven zien we ook in de Verenigde Staten. Het is duidelijk dat ze zo de invloed van de Chinese stem en visies op bijvoorbeeld global governance willen vergroten. De zogenaamde Confucius-instituten springen als paddestoelen uit de grond, in België hebben we er intussen al drie. Dat zijn instellingen die tot doel hebben om mensen meer in contact te brengen met de Chinese taal, levenswijze en cultuur. Ze zijn er zich ook van bewust dat de Verenigde Staten daar nog heel goed in scoren en dat ze daar iets tegenover moeten stellen. Chinezen denken op de hele lange termijn, dus ze weten dat het niet plotsklaps zal gebeuren. Ze zijn zich bewust van hun eigenwaarde en zullen geen steen onberoerd laten.

d.M. Van het immateriële terug naar het materiële, het realistische. China ligt geografisch ingesloten tussen Rusland en India, en aan de zeelijn hebben ze een Amerikaanse gordel. Hoe gaat hun perceptie hiervan evolueren en wat zou er gebeuren als China zich assertiever gaat opstellen?

China heeft enorm kwetsbare grenzen, dat is iets waar ze doorheen heel hun geschiedenis mee te maken hebben gehad. De bouw van de Chinese muur geeft aan hoe men er mee begaan was. Als men de continentale grenzen historisch bekijkt, zijn die nu veiliger dan ze dat ooit geweest zijn. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen zijn. China heeft een diplomatie van goed nabuurschap gevoerd om zo goed mogelijke

"Ik denk dat het bipolaire systeem op termijn geen geloofwaardig scenario is en dat we gaan naar wat ik een 'nieuwe polariteit' heb genoemd."

relaties aan te knopen. Ze zijn daar relatief goed in geslaagd. Dat heeft natuurlijk met hun enorm economisch belang te maken: de Chinezen hebben meer en meer te bieden, zaken die voor iedereen interessant zijn. Zelf hebben ze natuurlijk ook veel nodig, zeker in termen van energie en afzetmarkten. Dan heb je ook de relatie met India: het grensconflict ligt nog erg gevoelig. Ze beseffen dat geen van beide partijen er baat bij heeft om met elkaar in de clinch te gaan, maar wij Europeanen denken terug aan het einde van de 19e eeuw. Je hebt twee landen – India en China – die in volle economische opgang zijn en vroeger ging men er gemakkelijkshalve van uit dat beide landen complementair waren. Nu heeft het meer en meer de schijn dat beide landen concurrenten zijn.

Daarnaast heb je de lange maritieme grens. De toegang van China tot de oceaan is zeker niet de meest gemakkelijke, en die kan eenvoudigweg geblokkeerd worden door de Amerikaanse vloot. Wat we nu zien is dat China haar vlootcapaciteit aan het uitbreiden is. Ze concentreren zich nu op de opdracht om de verdediging van de kustlijn te optimaliseren, de eerste verdedigingslijn zeg maar, en om het vermogen van de Amerikanen om er binnen te dringen, te reduceren. Ze zijn nu bezig met het bouwen van vliegdekschepen: dat geeft aan dat zij dus toch het plan hebben om een vermogen op te bouwen om hun militaire macht te projecteren en vooral om hun kwetsbare maritieme aanvoerwegen veilig te stellen. Natuurlijk komen zij nu in botsing met Indiase maritieme belangen in de Indische Zee. Dat is nu de tragedie van de machtspolitiek. Het gros van de aanvoer gaat door de Indische Oceaan, waar de Indiërs en de Amerikanen veel belangen hebben. Je kan niet van een grootmacht in wording verwachten dat ze hun belangrijkste aanvoerwegen zomaar in handen van hun belangrijkste concurrenten overlaten. De vraag is hoe men dat in de toekomst in goede banen zal laten leiden.

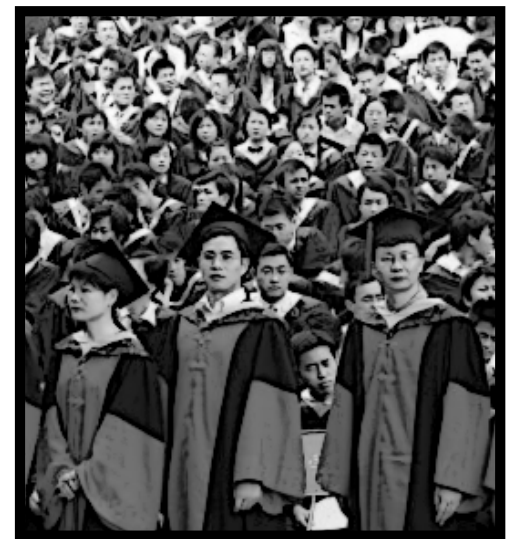
d.M. Slotvraag: Gaan we naar een bipolair systeem?

Het is duidelijk dat China een van de belangrijke actoren zal zijn. China is het enige land dat het echte potentieel bezit om tot een echte rivaal van de Verenigde Staten uit te groeien. De enige voorwaarde is dat de Chinezen hun economische groei duurzaam maken. Anderzijds zijn er andere spelers, ook onder de groeilanden, die te belangrijk

zijn om aan de kant te schuiven. Een echt bipolair systeem is een systeem waar er twee grootmachten met kop en schouders bovenuit steken en daardoor dus een meer dan proportionele invloed hebben.

Ik denk dat dat op termijn geen geloofwaardig scenario is en dat we gaan naar wat ik een "nieuwe polariteit" heb genoemd. Dat is een gelaagd systeem waar je twee protagonisten hebt, China en de Verenigde Staten, maar waar je op de tweede rij de oude Europese grootmachten hebt, al dan niet in EU-verband; daarnaast zijn er ook nog de groeilanden met India en Brazilië, zonder Rusland te vergeten. Op die manier krijg je een multipolariteit met twee lagen. Belangrijk is ook om te benadrukken dat het een multipolair systeem is waar het niet alleen gaat om een verschuiving in de machtsverhoudingen maar ook om een verschuiving in de distributie van identiteit.

China is volgens mij de voorbode van een tijdperk waarin de Westerse waarden niet langer als evident zullen worden beschouwd. China integreert zich duidelijk tot op zekere hoogte in het bestaande systeem, maar het is ook duidelijk dat China een heel andere identiteit heeft. Naarmate ze invloedrijker worden, zullen ze proberen om de definitie van *world governance* meer en meer te beïnvloeden. In de Chinese denktanks en aan Chinese universiteiten zie je meer artikels verschijnen die over het verschil gaan tussen Chinese en Westerse waarden. ◆

Iran, yes we can?

Iran in kaart gebracht

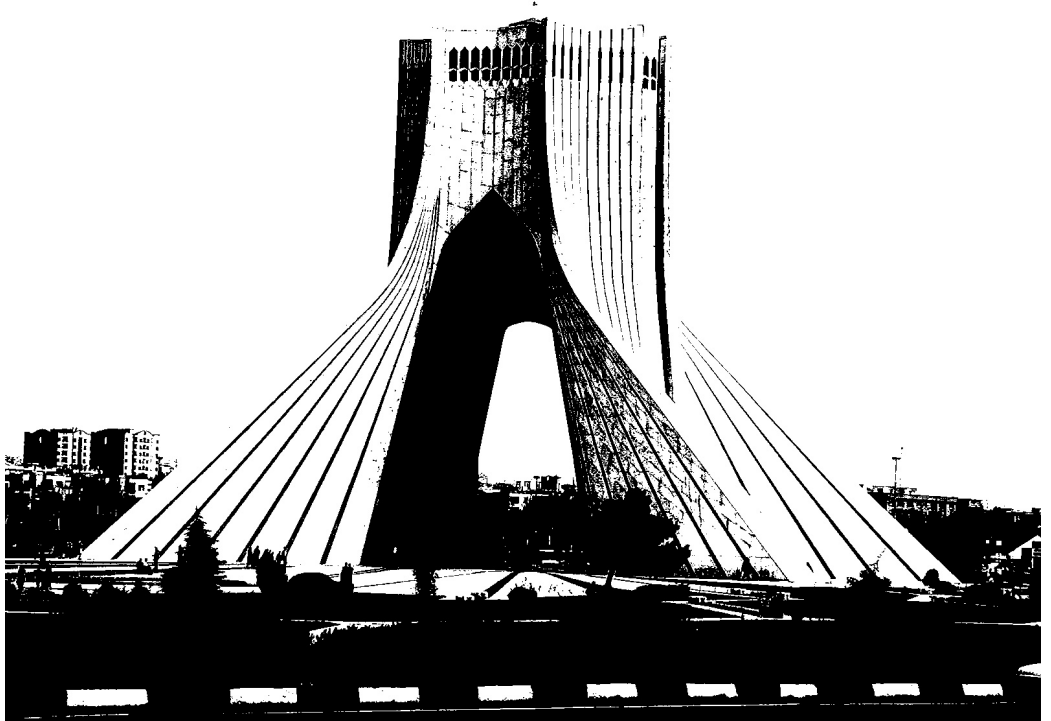
DOOR TIM DRIES

Alles leek er op dat in navolging van Hosni Moebarak en Ben Ali, de dagen van het Libische leiderschap van Muammar Khadafi officieel geteld waren. De afgelopen weken berichtte de media over talrijke burgeropstanden in onder andere Tunesië, Egypte, Libië, Jemen, Algerije en Bahrein. Noord-Afrika brandde en de ene revolutie leek op de andere te volgen. Al snel werd volop gespeculeerd over het zich voordoen van een heuse 'Islamitische Renaissance', 'Afrikaanse Verlichting' of 'Arabische lente'. Ieder zijn plein, ieder zijn revolutie. Enerzijds dragen dergelijke benamingen de veronderstelling in zich dat datgene wat zich heden ten dage in Noord-Afrika afspeelt een herhaling is, een kopie van iets dat reeds elders geschiedde. Anderzijds bezitten ze voor ons een onmiskenbare positieve connotatie: *“Viva la revolucion”*, nietwaar? Toch, een periode van burgeropstand en revolutie resulteert an sich niet in betere levensomstandigheden, laat staan tot een democratische transitie. Ook in Libië staat de revolutie op een lager pitje sinds Khadafi zwaar in het offensief ging en blijkt de omverwerping van hun dictator te stokken.

De opstanden in Tunesië werden gezien als het langverwachte dominoblokje dat deze 'verlichtingsgolf' in gang zette. Men vroeg zich af van waar 'plots' de durf kwam om na decennialange onderdrukking zich collectief te verzetten tegen hun autoritaire dictators. *“Ongezien in de Arabische wereld”*. Thans, niets is minder waar. Misschien werd hun onwrikbare elan bijvoorbeeld wel mede gekatalyseerd door hetgeen zich nu, ongeveer twee jaar geleden, enkele honderden kilometers verderop afspeelde in Iran. Ook daar broeit er reeds lange tijd iets, een strijd voor politieke en sociale veranderingen, maar deze krijgt momenteel veel minder media-aandacht. In Iran lijkt het protest recent weer aan te zwellen. Sinds februari wagen naar verluidt weer duizenden mensen zich op straat met in het achterhoofd de omverwerping van hun opperste geestelijke en wereldlijke leider Ali Khamenei.

Been there, done that?

Zulke grote protestacties begonnen in Iran na

“Vele burgers vroegen zich af wat er met hun stem was gebeurd toen er nog geen 24 uur na het sluiten van de stembureaus de naar eigen zeggen 40 miljoen stemmen waren geteld”

de bewogen presidentsverkiezingen van juni 2009. Deze deden terugdenken aan de Islamitische Revolutie van 1979 onder leiding van wijlen Ayatollah Chomeini. De straten van verschillende steden werden in de dagen na deze verkiezingen voor het eerst sinds toen opnieuw gevuld met naar verluidt tienduizenden, enkele honderdduizenden tot zelfs miljoenen burgers. Er ontstond een heuse revolutionaire sfeer. Vele burgers vroegen zich af wat er met hun stem was gebeurd, toen er 24 uur na het sluiten van de stembureaus de naar eigen zeggen 40 miljoen stemmen waren geteld, en Mahmoud Ahmedinejad (opnieuw) als officiële overwinnaar werd uitgeroepen door de opperste religieuze leider Ali Hosseini Khamenei. Hierdoor volgde Ahmedinejad zichzelf op als president van Iran, met een hernieuwde legislatuur van vier jaar en “versloeg” hierdoor het boegbeeld van de hervormingsgezinde opposanten, Mir-Hossein Mousavi.

Alle hoop was op hem gericht aangezien hij de kandidaat was van de jeugd, de vrouwen en kortom van iedereen die smachtte naar meer vrijheden en een democratisering van het theocratisch regime. Volgens de hervormingsgezinde burgers was er op grote schaal verkiezingsfraude in het spel, opgezet door het aanwezige Iranese regime. *“Where is my vote?”*, werd in de dagen na de verkiezingen dan ook het mantra van de straat en het internet, maar vooral van de zogenaamde 'Groene Beweging', die zich almaar meer profileerde als revolutionaire en democratische groepering. Verschillende fraudeklachten werden ingediend door de oppositie, maar deze werden al snel afgedaan als onterecht door de Raad der Hoeders van de Grondwet, de hoogste instantie binnen de Islamitische Republiek Iran.

Verdere protesten die de verkiezingsuitslag betwistten, werden verboden door Khamenei, die verder waarschuwde voor een eventueel

"Het regime in Iran gaat momenteel de strijd aan met de sociaal-darwinistische visie dat politieke instituties die zich niet aanpassen aan een veranderende omgeving, op de lange termijn gedoemd zijn te verdwijnen."

verandering en emancipatie.

Anderzijds zijn de oorzaken van hun protest zeer concreet. Een gebrek aan opleidingskansen, corruptie, de slechte economische situatie en een permanente sfeer van censuur, geweld en onderdrukking zorgen ervoor dat vele Iraniërs bijna niets meer te verliezen hebben en hun weg naar de straat zoeken. De bevolking wil zelf mee richting geven aan de instituties en hiervoor ook hun geloof en geschiedenis aanwenden.

Het verschil met 1979 is dat het verzet ditmaal niet wordt gefaciliteerd aan de hand van een charismatische persoonlijkheid, maar door een nieuwe generatie van zelfbewuste (jonge) burgers met een hoog (religieus) politiek bewustzijn. Het regime in Iran gaat momenteel de strijd aan met de sociaal darwinistische visie dat politieke instituties die zich niet aanpassen aan een veranderende omgeving, op lange termijn gedoemd zijn te verdwijnen. Toch wijst alles erop dat een regime zonder legitimiteit maar mét de instituties én de militaire instanties in handen, langer kan overleven dan men zou willen. Ook in de Noord-Afrikaanse landen is aangetoond dat het leger een cruciale rol speelt in het lukken of mislukken van een revolutie.

"bloedvergieten en geweld wanneer de goddelijke beschikking van de overwinning en herverviezing van Ahmedinejad in twijfel zou worden getrokken". De protesten stopten echter niet en de repressie neemt tot op de dag van vandaag toe.

Silenced majority

Iran beschikt over een 'silenced majority' die reeds jaren streeft naar meer sociale en politieke vrijheden in een land dat in het Westen vooral gekend is vanwege haar strikte islamitische wetgeving (sharia), een gecontesteerd nucleair beleid en talrijke mensenrechtenschendingen. De religieuze top doet er alles aan om haar institutionele macht te behouden. Wat begon als een protest tegen een vermeende verkiezingsfraude veranderde in de maanden na de verkiezingen steeds meer en meer in een publieke aanval op de theocratie. Dit laatste betekent echter niet dat de Iraniërs aan een soort van seculariseringstijd zijn begonnen. Integendeel, de Islam wordt door velen gebruikt als machtsinstrument in een symbolenstrijd voor

verandering en emancipatie. Toch worden de machtsstructuren in Iran gecontesteerd tot in de hoogste religieuze en politieke rangen. Dit laatste is een belangrijk gegeven gezien het kritiek punt zich meestal toont nadat er intern wordt gerebelleerd. Wat een bevolking tijdens een revolutionaire wind mobiliseert, is meestal de contestatie van het status quo en het besef "dat het zo niet verder kan". Zo gebeurt het dat 'de oppositie' of 'de rebellen' als een uiterst homogene groep wordt weergegeven. Eens de revolutie is voltrokken stelt men zich dikwijls voor nieuwe problemen wat betreft de machtsverdeling of concrete eisen. Ook in Iran is de oppositie intern sterk verdeeld wanneer men dieper gaat kijken naar wie er allemaal bij betrokken is. De verscheidenheid aan geloofsovertuigingen en ideologieën en de machtsstrijd die er uit

resulteert, kan op haar beurt voor hevige onrust zorgen. Want eens een dictator vertrokken is, begint het echt werk. Het roepen van slogans in de straat volstaan op dat moment niet meer. De Groene Beweging in Iran is effectief geworden zoals ze zichzelf omschreef, een pad van hoop, een idee van verandering en een houvast waar iedere hervormingsgezinde Iraniër zich vandaag aan kan optrekken. Deze Groene Beweging is twee jaar na de nu reeds historische verkiezingen vooral nog een open verhaal waarvan de richting niet duidelijk is.

De Iraanse minister van buitenlandse zaken Ali Akbar Salehi prees oorspronkelijk de 'authentieke' Arabische opstanden, terwijl elke stem van protest in eigen land keihard de grond wordt ingedrukt en wordt gekaderd als zijnde terrorisme, landsverraad, zionisme of godslastering. Of het protest ooit kan aanzwellen tot proporties zoals recent gezien in bijvoorbeeld Egypte, is dan ook twijfelachtig. Echter, indien de geruchten rond de arrestatie van oppositieleider Hossein Mousavi en symbolische leider Mahdi Karroubi, twee kopstukken van de Groene Beweging, waar blijken te zijn, bestaat er echter een kans dat ook in Iran de bal weer serieus aan het rollen gaat.

De slogans van de demonstranten zoals "Dood aan de dictator", "Weg met Chamenei" en "Dood aan het principe van de opperste leider" vullen opnieuw de straat. "Democratisering" is geen universeel gegeven met een vaststaand einddoel, maar eerder een momentaan en open proces, omkeerbaar en nooit voltooid. De perceptie in Iran dat hun revolutie onvoltooid was, is groot. Het beloven nog spannende tijden te worden in Noord-Afrika en het Midden-Oosten. Toch moeten we opletten dat wij deze gebeurtenissen als westerlingen niet te snel gaan romantiseren, want één revolutie maakt de Arabische Lente niet. ♦

Chomsky was in Brussel

... en hij sprak tot het volk en de Moeial!

DOOR KENNETH PONTZEELE

Noam Chomsky, Amerikaans taalkundige, activist en voltijds eminence grise van Links was op 16 en 17 maart in Brussel om aan de ULB een lezing te geven en en passant de Nederlandse vertaling van zijn laatste boek 'Hopes and prospects' (vertaald als: 'Hoop en Vooruitzicht', uitgegeven door EPO) voor te stellen. En als die goede grijze man - met 82 lentes hoeft hij ondertussen enkel nog die andere linkse onsterfelijke Eric Hobsbawm (geboren in 1917!) voor zich te dulden - een aula vult aan de ULB, maken ook wij van de Moeial graag de tocht naar de andere zijde van Vrijzinnig Brussel. En als de goede mensen van EPO er dan nog een kopij van dat laatste boek bijsmijten, dan krijgt u er zelfs een recensie bovenop, alsof het allemaal niets kost.

Eerst iets over de man zelf: hij werd in 1928 geboren in Philadelphia als zoon van Joodse ouders en heeft die zijn sporen meer dan verdiend in de linguïstiek. Door zijn verzet tegen de oorlog in Vietnam werd hij bekend als academisch dissident *par excellence*. Zijn bekendste politieke werk, 'Manufacturing Consent: The Political Economy of the Mass Media', geschreven samen met Edward Herman behoort tot het canon van mediastudies en is verplichte kost voor iedereen die de woorden 'objectiviteit' en 'massamedia' nog steeds in dezelfde zin gewrongen krijgt. Andere hoogtepunten uit zijn rijke bibliografie zijn 'Gefaalde Staten' en 'Het ware gelaat van Uncle Sam'. Heden ten dage vult de 'invloedrijkste (hedendaagse) intellectueel', aldus de lezers van 'Foreign Policy' en 'Prospect,' zijn dagen, naast onvermoeibaar te blijven publiceren en agiteren, met de wereld rondhossen om lezingen te geven.

Om er vanaf te zijn, iets voor de critici: nee, Chomsky heeft met zijn anarcho-syndicalistische ideologie (of zoals hij het zelf noemt: Libertair Socialisme) niet voor enige

"Zo geeft hij ontelbare voorbeelden van hoe het Amerikaanse ideologisch zelfbeeld toch wel enige contrasten vertoont met het daadwerkelijke beleid van The Greatest Nation on Earth™, zwarte president of niet."

belangrijke vernieuwingen gezorgd in de Politieke Filosofie. En nee, het beroemde debat met Foucault (youtuben die hap!) werd niet echt beslecht in zijn voordeel. Maar het is hem dan ook niet te doen om academische *street cred*. Chomsky is een ouderwets politieke activist zonder partijlijn of doctrinaire ideologische vlag om te verdedigen, en toevallig ook een academicus die ouderwets belezen is en verdomd goed oplet.

Om deze man een lezing te horen geven, zakte er zo veel volk af dat de 1500 plaatsen in de *Auditoire Janson* vlot gevuld raakten. Een lezing over 'Economische crisis, oorlogvoering en sociale veranderingen'. Hij besprak onder meer de Arabische revoluties, de continuïteit van het beleid van Bush en Obama en nog zo veel meer.

Vloeken in de linkse en rechtse kerk

'Hoop en Vooruitzicht' is een bundel essays, ontstaan tussen 2006 en 2009. De essays werden gegroepeerd in twee grote delen: het eerste over Latijns-Amerika, waar volgens de auteur nog enig optimisme bespeurd zou kunnen worden. Het tweede deel bestaat uit een aantal stukken over Noord-Amerika, een regio waar hij op zijn zachtst uitgedrukt iets bezorgder tegenover staat.

Chomsky's grootste verdienste is naar alle waarschijnlijkheid zijn nadruk op consequentie, ook al leidt dit onvermijdelijk tot *inconvenient truths* voor tegenstanders aan de rechter- én linkerzijde. Dat vrijheid van meningsuiting er ook is voor meningen waarmee we het niét eens zijn bijvoorbeeld, een recht dat voor Amerikanen fundamenteel

is, maar in Europa gedegradeerd wordt tot een privilege voor door de staat goedgekeurde meningen, wanneer men bijvoorbeeld meent racisme en negationisme te kunnen bestrijden met wetten die deze ongewenste meningen criminaliseren.

Ook is er de aandacht die Chomsky door zijn taalkundige vorming geeft aan discours. Zo geeft hij ontelbare voorbeelden van hoe het Amerikaanse ideologisch zelfbeeld (u weet wel, die *shining city on a hill*, bastion van democratische waarden, *force for good* en al die andere lege platitudes die u ondertussen even goed kan debiteren als de gemiddelde Amerikaan zelf) toch wel enige contrasten vertoont met het daadwerkelijke beleid van *The Greatest Nation on Earth™*, zwarte president of niet.

Selectieve aandacht voor misdaden heeft helaas een functie

Congruent hieraan blijkt ook dat zelfs die daaraan verbonden heilige Liberale Waarden - die zullen leiden tot niets dan voorspoed en een paradijs op aarde, dit natuurlijk in tegenstelling tot het duivelse Utopisch Gedachtegoed - enkel noodzakelijk zijn wanneer het diezelfde heersende klasse goed uitkomt. Zo wordt mooi geïllustreerd hoe zelfs Reagan, als het hem goed uitkwam (voornamelijk via zijn maatjes in het militair-industrieel complex), zich gedroeg als een goede staatskapitalist. Dit zonder enig protectionisme te schuwen, maar met die premisse dat het voordeel natuurlijk enkel voor de rijke heersende klasse bestemd was. "Het doel was het marktaandeel en het industriële leiderschap van de VS een boost te geven op de traditionele manier: met

"Het doel was het marktaandeel en het industriële leiderschap van de VS een boost te geven op de traditionele manier: met overheidsinitiatieven en geld van de belastingbetaler"

overheidsinitiatieven en geld van de belastingbetaler". De ware Liberale idealen waren en zijn namelijk voor sommigen *goede ideeën*, maar de praktijk was en is nog steeds voor de armen. Anders zou de VS niet het enige land zijn met een geprivatiseerd (volgens onze liberale vrienden: efficiënt!) en nauwelijks gereguleerd (*small government!*) gezondheidszorgsysteem.

Ook de Zuid-Amerikaanse achtertuin heeft mogen genieten van het beste van deze 'Amerikaanse waarden'. Kijken we maar naar Chili, waar na de coup van Pinochet de 'Chicago Boys' (een groepje Amerikaanse economen, met onder meer Milton Friedman, geïnspireerd door de Oostenrijkse school van Hayek) volledig losgelaten werden op de economie. Die stortte meteen daarna in, om te eindigen met meer publieke controle op de markt dan er was onder de kwaadaardige Marxist Allende. De 'onvoorwaardelijke steun aan de democratie' in de Amerikaanse interpretatie is ook een herhaald thema doorheen het boek, met ontvullende voorbeelden van wat de US of A werkelijk vindt van democratie. Als de uitkomst van een verkiezing niet rijmt met de Amerikaanse verwachtingen, bijvoorbeeld.

Dit alles vloeit volgens Chomsky voort uit wat hij de 'ideologie van het exceptionalisme' noemt. Hierbij worden misdaden door een

andere, 'onvriendelijke', natie ten strengste veroordeeld, maar gelijkaardige misdaden lokken vanzelfsprekend niet dezelfde verontwaardiging uit als ze door het Vaderland/een bevriende (of in het geval van de VS/het Westen: onderdanige) staat begaan worden. Deze bewegen zelfs zo onder de radar door, dat we na verloop van tijd kunnen spreken van een 'historisch geheugenverlies'. Volgens Chomsky een "gevaarlijk fenomeen, niet alleen omdat het de morele en intellectuele integriteit aantast, maar ook omdat het de basis legt voor toekomstige misdaden." Iets om meer dan ooit rekening mee te houden, denken we maar aan hoe onze eigen maatschappij omgaat met zijn koloniale erfenis.

Maar toch, Chomsky ziet een positieve evolutie in de recentste geschiedenis van die streek. Beweren dat hij uiteindelijk nog een grijze optimist geworden is, is misschien overdreven, maar toch kan hij over Latijns-Amerika enkele hoopvolle tendensen aanhalen. De recente democratische wind die bijvoorbeeld door Bolivia waait, waar een lid van de meest onderdrukte minderheid in de regio, de uru-aimara (etnische afkomst, *nvdv*.) Evo Morales, verkozen is tot president, met een carrière die nu al op heel wat meer 'Change' en 'Hope' kan terugkijken dan in de VS ooit mogelijk lijkt.

Waar te beginnen

Als student aan deze universiteit waag ik een voorzichtige gok dat u ergens rond 1989 het levenslicht zag. Als student met dan ook minstens zes jaar geschiedenislessen achter u veronderstel ik dat dat jaartal ook wel enkele belletjes doet rinkelen (hint: dé muur, Sovjet-Unie). Rep u dan naar Chomsky.info en stort op u het artikel *The Legacy of 1989, in Two Hemispheres* (in het boek verder uitgewerkt en vertaald als *1989 en daarna*), het kortste (12 bladzijden) en laatste essay in de bundel. Hierin bespreekt hij bondig de laatste decennia. Hij gaat in op de gebeurtenissen die Europa fundamenteel wijzigden, en voor sommigen zelfs het 'einde van de geschiedenis' inluiden. Ook bespreekt hij hoe nieuwe muren in het Midden-Oosten werden opgetrokken, en hoe via de oostwaartse expansie van de NAVO de oude imperialistische tendensen onveranderd doorwerken. Koop daarna maar gewoon het boek. ♦

Info

* Noam Chomsky, 'Hoop en Vooruitzicht' (2011) is nu te verkrijgen bij EPO, 344p. Prijs: € 22.50

* 'The Legacy of 1989, in Two Hemispheres' Videoverslag van de lezing: te bekijken op dewereldmorgen.be

* <http://chomsky.info/articles/20091203.htm>

DOOR PIET VAN DE VELDE
FOTO'S: RUBEN CLAESEN

Kent er iemand nog Canjun Dance Party? Voor iedereen die nu zo iets heeft van "Echt niet, hoor!": het was een Brits groepje - met een gemiddelde leeftijd van 15 jaar - van XL Recording (The White Stripes & co) die even snel verdwenen als ze gekomen waren. Uiteindelijk zijn er een paar personeelwissels gebeurd en ziedaar, Yuck ontstond. In een normale intro is dit nu de plek waar ik zou gaan uitwijden over hoe goed de band in kwestie wel niet is en wat ze precies maken. Niets van dat alles deze keer. En dat is niet omdat ze geen geweldige muzikanten zijn, noch omdat hun eerste album slecht zou zijn (voor alle duidelijk: hun debuutplaat is geweldig), maar omdat de band zou willen dat je zelf maar je mening zou maken. Dus doe maar.

Over het interview zelve: er zijn er betere geweest. Daar is De Moeial volledig van op de hoogte, maar als een band elke vraag met 'yeah, ... you... I ... we don't really care...' beantwoordt, dan mag je op je kop gaan staan, veel zoden brengt het niet aan de dijk. Gelukkig is de muziek goed.

d.M.: Volgens mijn grondige research kent de band zijn roots in Israëliische kibboets. Wat heeft een mens daar nu te zoeken?

Daniel Blumberg (gitaar/zang): "Ik wou eens op avontuur gaan en vond geen betere plek dan de woestijn. Ik werkte dan maar een tijdje in een Israëliische kibboets, omdat ik gewoon met de flow des levens wou meegaan. Het is niet dat ik erheen ben getrokken met een groot plan."

Jonny Rogoff (drum): "Ik moet dan waarschijnlijk zijn opgevallen door mijn *T-shirt van Times New Viking*. We zijn dan gewoon beginnen te praten over hoe geweldig die band wel niet was."

d.M.: Sorry voor het onderbreken, maar mijn wel ingelichte bron zei me dat het om een *T-shirt van Animal Collective* ging.

Jonny: "Ah, ja, dat klopt. Ik weet zelfs niet of ik een *Times New Viking T-shirt* heb. Darn, ik moet me er een kopen. *Anyway*, ik ging dan terug naar New Jersey en kreeg een aantal maanden later een berichtje. Toen is de bal een beetje aan het rollen gegaan. Feitelijk niet goed wetende hoe of wat we

"Wij schrijven hier helemaal niet voor iedereen. Fuck ook gewoon die setlists."

gingen doen, maar we gingen wel iets doen."

Daniel: "Dat iets werden dan demo's en nu onze plaat."

d.M.: Over de plaat gesproken: er zijn een aantal prachtnummers, zoals *Automatic*, gesneuveld. Waarom, want dat waren wel publieksfavorieten?

Daniel: "Nummers zoals *Automatic* en andere pasten gewoon niet op de plaat. Ik heb die nummers 'gewoon' geschreven. Omdat ik daar zin in had en ik weet niet of dat ze veel met Yuck te maken hebben."

dM: Stoerdere nummers dan maar, ook omdat het niet goedkoop noch eenvoudig is om met al die instrumenten te toeren en een setlist aan

elkaar te breien?

Daniel: "Die piano, tja. (Kijkt weer wat levensloos in het rond, met een blik van "Hier komt De Grote Gedachte te voorschijn!") Uiteindelijk, is het meer zo iets van: "*Fuck iedereen. Wij maken gewoon songs. Songs die wij willen horen. Songs die ik wil horen.*" Wij schrijven hier helemaal niet voor iedereen. Fuck ook gewoon die setlists. Het zijn allemaal songs die we op dat moment willen spelen. Waarom snapt niemand dat nu eens."

d.M.: Goed, ik heb mijn citaat al: "We don't give a fuck who listens to us!" Zo is iedereen tevreden.

Jonny: (verontschuldiging) "Neen hoor, het is

leuk om te touren. Gisteren hebben we een leuk feestje gehad in Amsterdam. Toffe mensen ontmoet."

Max Bloom: (gitaar) "Ik wil er wel duidelijk bij benadrukken dat we ons best hebben gedaan om deze nummers te schrijven. Ik hoop wel dat de mensen het goed vinden. Ik vind dat wanneer mensen de moeite hebben gedaan om naar ons te luisteren, we maar beter het beste van ons zelf kunnen geven. Anders zou het niet veel zin hebben om muziek te maken."

d.M.: Hoe werkt de dynamiek binnen de groep? Wie komt er met de eerste schetsen van een song af en wie hakt uiteindelijk de knoop door en zegt: dit is een volwaardige song?

Jonny: "Mariko (Doi, bassiste en niet aanwezig voor het interview, nvdr.) doet en beslist alles. Wij zitten gewoon gevangen in haar komische aura. Zij heeft alle touwtjes in handen en ze beslist over alles. Als we dat bijvoorbeeld niet zouden doen, zou ze ons de ogen uitkrabben."

Daniel: "Feitelijk geven we niets om wie welk stukje geschreven heeft. Iedereen zit in de band, hè."

Max: "Ja, Mariko doet ook elke dag aan yoga, om zo haar superkrachten te krijgen."

d.M.: Wat me opvalt is dat jullie het niet makkelijk hebben met het geven van interviews.

Daniel: "Feitelijk, wel, niet echt. Het hoort erbij. We geven er geen zier om. Interviews geven is iets raars. Wie wil er nu iets weten over ons?" ❖

Hoe vrijzinnig zijn de VUB-studenten?

Resultaten van een onderzoek

DOOR WALDO VANDERHAEGHEN, voorzitter studiekring Vrij Onderzoek

Uit een recente elektronische enquête, afgenomen door Studiekring Vrij Onderzoek bij 353 VUB-studenten, blijkt dat 82% zichzelf ziet als vrijzinnig (8% niet). Het kritische vrije denken leeft dus nog steeds, 176 jaar na de oprichting van onze universiteit. Maar wat ook duidelijk blijkt is dat de studenten zoekende zijn, want wat is moderne vrijzinnigheid?

De enquête

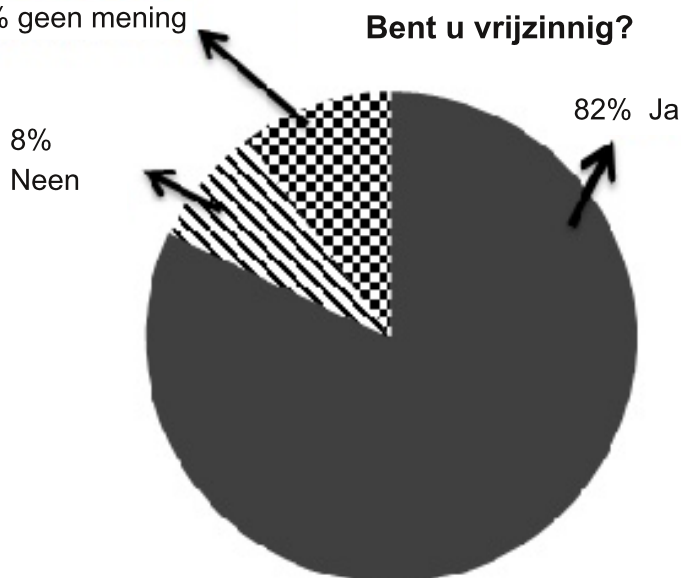
De enquête diende als voorbereiding op een debat van Studiekring Vrij Onderzoek over vrijzinnigheid bij de VUB-studentenkringen. Het is afgenomen bij 353 respondenten waarvan er 149 tot het einde hebben doorgezet. Slechts 13% was niet gedoopt, de overige waren dat wel. Er was echter wel een zeer representatieve vertegenwoordiging op het vlak van de gevolgde studierichting. Een gebruikerswaarschuwing: we zijn amateurs op het vlak van onderzoeksmethoden.

Wat is vrijzinnigheid?

Zoveel meningen als personen... Zeker aan de VUB hoeft dit niet te verbazen. Algemeen gesproken kan men de meningen van de VUB-studenten indelen in een viertal groepen. De eerste groep ziet vrijzinnigheid als synoniem met atheïsme: "vrijdenkend zijn, niet louter agnostisch, maar daadwerkelijk atheïstisch". De tweede geeft er de diepere tolerante, open en eigenzinnige betekenis aan waarbij de eigen mening centraal staat. De derde plaatst vrij onderzoek centraal wat neutraliteit en objectiviteit moet garanderen in wetenschappelijk onderzoek. De laatsten uiteindelijk zien in de vrijzinnigheid eerder een excuus tot amusement en drankgelag – want welke geus is daar absoluut tegen?

Hoewel er niet één visie bestaat omtrent vrijzinnigheid, is het toch

10% geen mening

De Vrije Universiteit Brussel heeft als basisfilosofie het 'Vrij Onderzoek':

*Het denken mag zich nooit onderwerpen,
noch aan een dogma,
noch aan een partij,
noch aan een hartstocht,
noch aan een belang,
noch aan een vooroordeel,
noch aan om het even wat,
maar uitsluitend aan de feiten zelf,
want zich onderwerpen betekent het einde van alle
denken.*

Henri Poincaré (1854-1912)

duidelijk dat enkelen zich sterk vergissen als ze stellen dat enkel atheïsten vrijzinnig kunnen zijn. Vrijzinnigheid draait om het vormen van zelfstandige, rationele en vrije meningen en keuzes. Het niet zomaar alles voor waar aannemen, alles kritisch durven bekijken op een rationele manier, inclusief je eigen ideeën. Vrijzinnigheid geeft ook de ruimte om dit alles te doen binnen een kader van pluralisme en verdraagzaamheid, gekoppeld aan verantwoordelijkheid voor je eigen daden binnen de bredere maatschappij.

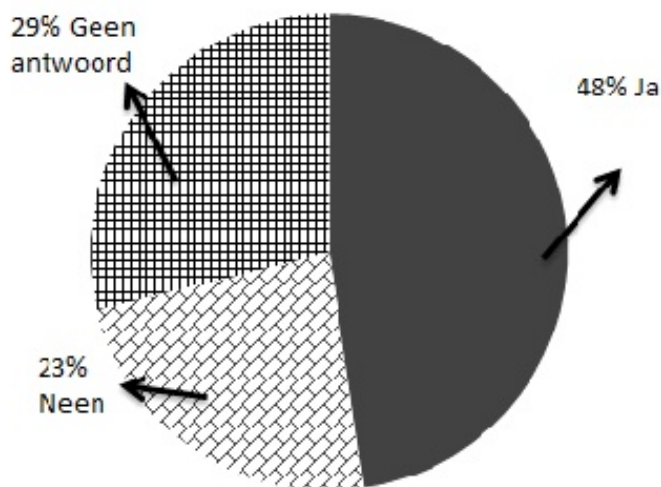
Vrijzinnigheid sluit met andere woorden geen gelovigen uit, maar wel religies waar men blind en kritiekloos moet vertrouwen op dogma's uit geopenbaarde waarheden in bijvoorbeeld de Koran of de Bijbel. Sterker nog, de atheïst die klakkeloos "er is geen god" overnam, hoort waarschijnlijk niet thuis bij de vrijzinnigen.

Vrijzinnigheid is echter evenmin een synoniem voor orgie en drinkgelag (hoewel het daar zeker deel van kan zijn). Het houdt een concreet engagement in naar je medemens en naar de maatschappij. Want wie kan autonoom denken in een maatschappij waar onderbouwde visies niet worden gerespecteerd en er onverdraagzaamheid heerst ten opzichte van andersdenkenden? Vrijzinnigen hebben in die zin een concrete verantwoordelijkheid in het verdedigen van de scheiding tussen kerk en staat, in het mee voorstaan van de rechten van de mens of – bijvoorbeeld – het aannemen van een kritische houding ten opzichte van het privacyreglement van Facebook.

De vrijzinnige beleving op de VUB

Waarom komen studenten naar de VUB? Hoe vinden ze hun weg naar de vrijzinnigheid? En wat betekent dit concreet voor hen? Verschillende respondenten gaven aan dat de 'V' in VUB een reden was om te kiezen voor de Vrije Universiteit Brussel. Ik zou graag één

Vindt u een studentenkring vrijzinnig?

respons uitlichten: “Vrijzinnigheid is voor mij persoonlijk een brug te ver. Ik ben zelf katholiek opgevoed en ben ook zeer trots op mijn katholieke achtergrond. Ik geloof in een goddelijke aanwezigheid, misschien tegen beter weten in. Ik ben echter een sterke voorstander van de scheiding tussen kerk en staat. Dit is voor mij dan ook één van de krachtpunten van de VUB. Mensen worden, althans in theorie, niet afgerekend op hun ideologie. Iedereen is vrij en mag zelf kiezen, wat hij gelooft.” Dit toont aan dat de geest van Pierre-Théodore Verhaegen, stichter van de Université Libre de Bruxelles, niet verdwenen is uit de VUB. Hij was een kerkelijk man, maar geloofde in het belang van een onafhankelijke geest en van de scheiding tussen kerk en staat.

Eénmaal op de VUB, wat dan? Velen weten niet waarvoor deze ‘V’ staat. Toch blijken ze op het einde van hun carrière wel iets te hebben opgestoken over het concept ervan en staan ze er vaak ook achter. Een opmerkelijke conclusie uit de enquête, was dat het de studentenkring is die ervoor zorgt dat een kleine meerderheid van de studenten opzoeken begint te doen over vrijzinnigheid en er zo mee in contact komt. 54% ziet het vrijzinnig gedachtegoed zelfs als basis van zijn of haar studentenkring.

De studenten zijn ook van mening dat ze hun vrijdenken concreet kunnen gebruiken in hun studies. 81% onderschrijft het vrij onderzoek (3% niet). “Als student uit een wetenschappelijke richting hou ik me (zowel binnen mijn studies als in het dagelijkse leven) zo vaak mogelijk enkel aan gestaafde feiten. Los van enige religieuze overtuiging of niet-wetenschappelijk onderbouwde hypothese.”

De VUB en haar ‘V’

Zoals duidelijk blijkt zijn de VUB-studenten geboeid en geïnspireerd door het vrijzinnig gedachtegoed, maar ze zijn zoekende: wat is vrijzinnigheid en hoe vul ik het in? Velen weten niet goed wat het is. Een VUB die hierin een actieve rol speelt, die mee initiatieven ondersteunt om deze vrijzinnigheid vorm te geven en te populariseren, is een levende VUB. Het studentenleven draagt hier duidelijk aan bij

door mensen te stimuleren om zaken op te zoeken en zichzelf en de maatschappij in vraag te stellen.

Het is echter belangrijk om de volgende stap te zetten: hoe beleef ik actief mijn vrijzinnigheid? Een groot aantal studenten kon er alvast niet op antwoorden. Dienaangaande hoopt Studiekring Vrij Onderzoek een plaats te hebben op de VUB-campus, met debatten als *Vrijzinnig dopen*, *Facebook*, *Justitie in crisis*, *Vrij eens met je ogen open*, *De toekomst van België* en andere studentendebatten. We zijn dan ook trots om één van de initiatiefnemers en organisatoren te zijn van de Week van de Verlichting (4-9 april), die een moderne invulling wil geven aan het vrijdenken met een hele rits aan activiteiten op de campus.

Vanuit Studiekring Vrij Onderzoek wil ik hierbij ook een warme uitnodiging sturen naar de mensen die zich mee willen engageren voor een actief vrijdenken. En samen in het teken van zelfonderzoek en engagement, naar een meer bewuste beleving en verkenning van ons vrijzinnige gedachtegoed streven. Dat ieder zijn verantwoordelijkheid neme. ⚡

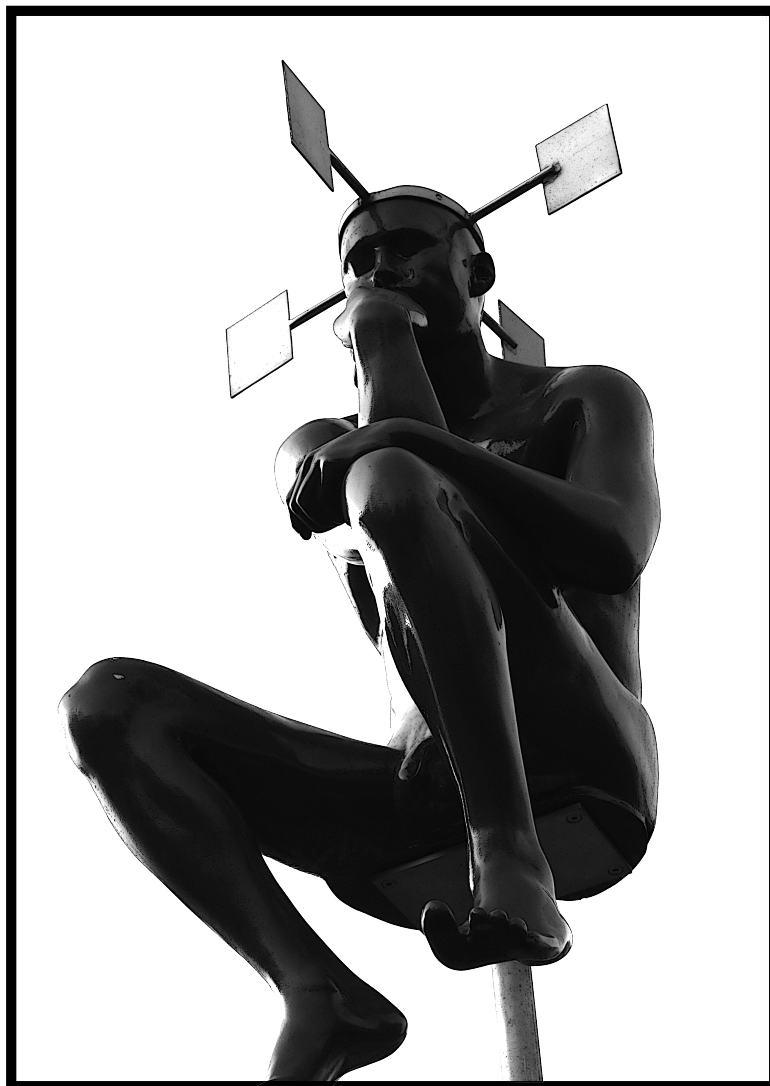

Foto: Sarah Hamdi

Vrijzinnig dopen... U zei?

Opinie

DOOR JEROEN DERKINDEREN

Studentendopen komen uit een vrijzinnige traditie, maar echt vrijzinnig zijn ze niet meer. Gesubsidieerd zijn ze wel. Dat is de enige conclusie die men uit de argumentatie van het debat van woensdag 2 maart, georganiseerd door Vrij Onderzoek, kon trekken. Dat de sprekers die Nederlandstalig, vrijzinnig en studentikoos Brussel moesten vertegenwoordigen weinig voorbereid waren, was jammer. Uit de zaal – vol met, u raad het nooit, studentikoze studenten – kwamen echter ook pareltjes van oneliners en Calimero-kreten. Het debat ging nergens heen en de vrijzinnigheid was bij momenten ver zoek.

Onze twee gezellige vertegenwoordigers van de “Folklore Academie” en het “Facultair Convent”, enigszins ronkende namen voor mensen die maar weinig kennis van zaken aan de dag konden brengen, traptten de partij af en schopten de bal er ook een paar keer flink naast. Dit leidde tot algemene hilariteit en vermaak in de zaal. Het meest elementaire ontging een van de sprekers bijna, met name de stelling van Henri Poincaré – die elke studentenkring moet onderschrijven, “*is dat*

trouwens niet verplicht volgens het BSG?”, vroeg deze aan de zaal. De definities die de studentikoze studenten naar voren brachten omtrent vrijzinnigheid, maakten van Henri Poincaré een wentelteefje in zijn graf. “*Ge hebt het, of ge hebt het niet.*” Ook vanuit de zaal klonken gelijkaardige geluiden.

Dat dopen méér betekent dan naakt een toneelstuk opvoeren en een hoop mensen die met blauwe of groene drek smijten, wilde ik graag horen. Echter, het zou een vorm van zelfspot zijn, aldus een van de studentikozen. Dat zelfspot ook elders in de maatschappij aanwezig is – dixit N. Bovin, panellid – veegde het argument onmiddellijk van tafel. Dopen zouden taboedoorbrekend zijn en daarom ook vrijzinnig. Dat praktijken als roeien (men neme twee naakte jonge knapen en een jonge freule; de freule roeit met twee roede-spanen vooruit, *nvdv.*) taboes zouden doorbreken, is misschien wat overdreven. Dat er een taboe rond naakt bestaat, allemaal goed en wel. Dopen zouden pas het naakt-taboe doorbreken als heel Brussel er op zou kunnen kijken. Ook helpen de studentendopen het maatschappelijke debat niet vooruit – iets wat vrij onderzoek wel tracht te doen. Het gaat hooguit om een geïntensiveerde vorm van *male bonding* met vrouwen erbij.

In het debat krabbelde men uiteindelijk toch naar de conclusie dat een studentendoop aan de Vrije Universiteit Brussel niet verschilt van een studentendoop in het kaloten-walhalla Leuven. Het is een ritueel en dat zal het ook blijven. Ons komisch duo gaf eerlijkheidshalve ook toe dat kringen en studenten lang niet alle jaren bezig zijn met vrijzinnigheid, en hoe dat nu juist met hun doop verbonden moet worden. Wel zou de studentenkring een symbolische 'por' kunnen geven om leden aan te zetten om na te denken over de vrijzinnigheid. Een van de panelliden gaf toe dat hij pas lang na zijn doop zelf over vrijzinnigheid begon na te denken. Een por met vertraagd effect. Diezelfde spreker was eerlijk genoeg om toe te geven dat “nen doop” gewoon veel leut is. En dat is een zeer respectabel punt. Men steekt een olifant toch ook niet in een luipaardenvel om dan te zeggen dat het vooral geen olifant is maar dat er meer achter zit. Een studentendoop geeft vrijzinnigheid geen meerwaarde en vice versa.

argument dat men niet echt mag spreken over vrijzinnig dopen als men “*het zelf niet heeft meegemaakt*”. Ook laaide de discussie eventjes op over welke studentenkringen nu relevanter zijn: regionaal of facultair? Ik ben er nog niet helemaal uit wat ik het meeste op navelstaren gelijken vind.

Dat de Vlaamse politici de beste Calimero-imitators van het land zijn, trok niemand in twijfel tot het bewuste debat. Een stem uit het publiek brak bijna in tranen uit toen ze poneerde dat studentikoze studenten gewoon niet begrepen worden door niet-gedoopten en dat er haast waanbeelden zouden bestaan over de toestanden in studentenkringen. Als iemand naakt op een podium danst, is dat zijn of haar vrije keuze; als een dronken Welsh dit doet in de “O'Reillys” is hij marginaal. Of was het andersom? Toegegeven, studentenkringen doen nog relevante zaken, ze – althans sommige – hebben een werkende cursusdienst, ze organiseren uitstapjes en infodagen. Een TD kan leuk zijn in je eerste jaar, daar niet van. Maar vrijzinnig dopen? Een flauw debat dat had moeten overtuigen dat de vrijzinnigheid leeft onder de (gedoopte) studenten van de VUB overtuigde niet echt. ♦

Foto: Sarah Fellahi

Foto: Sarah Hamdi

Tijdens het debat was het meest schokkende

Gezocht: stamceldonoren!

DOOR AENEAS DE BAETS

Stamcellen worden al decennialang ingezet om levens te redden. Voor mensen met een bloedziekte, zoals leukemie, is een behandeling met stamcellen vaak de laatste kans op genezen. Dit is enkel mogelijk als anderen stamcellen willen doneren.

De kans op een “match” is klein

Als iemand stamcellen nodig heeft gaan de artsen eerst op zoek naar een donor in de familie. Maar de kans dat broers of zussen de juiste stamcellen hebben is slechts 1 op 4, en niet iedereen heeft broers of zussen. Is er geen donor in de familie, dan moet men op zoek buiten de familie. Deze zoektocht is niet eenvoudig: het weefseltype van de donor moet immers overeenkomen met het weefseltype van de patiënt en bij niet-verwanten is die kans slechts 1 op 50.000.

Stamcelregister

Om een donor te vinden kunnen artsen terecht bij het Belgische Register van stamceldonoren van het Rode Kruis. Een databank waarin momenteel de gegevens van ongeveer 50.000 kandidaat-donoren worden bijgehouden. Een grote databank met stamceldonoren is erg belangrijk, aangezien de kans op een match zo klein is. Hoe meer kandidaat-donoren, hoe groter de kans en hoe meer mensen kunnen worden geholpen. Daarom werkt het Belgisch Register van stamceldonoren samen met een zestigtal registers uit de hele wereld. Momenteel komt het overgrote deel van het donormateriaal voor Belgische patiënten uit het buitenland.

Word stamceldonor!

Stamceldonor worden is heel eenvoudig. Eerst moet je laten weten dat je bereid bent om stamcellen te doneren. Dat kan onder meer online via www.stamceldonor.be. Vervolgens word je uitgenodigd door het donorcentrum in je buurt voor een gesprek en een bloedafname om je weefseltype te bepalen. Je ondertekent een bereidheidsverklaring en vanaf dan ben je geregistreerd als kandidaat-donor. Je leeft je leven en misschien blij je ooit de geschikte donor te zijn voor een patiënt. Het donorcentrum zal je dan contacteren met de vraag om stamcellen te doneren. De methode om stamcellen af te nemen is sinds een aantal jaren vereenvoudigd en gebeurt via een bloedafname.

Meer informatie

Heb je nog vragen over stamceldonatie en wil je meer weten over de procedure en of je al dan niet in aanmerking komt, neem dan kan een kijkje nemen op www.stamceldonor.be. Je kan ook gratis een informatieve brochure aanvragen via info@demaakbaremens.org.

Meehelpen

Om stamceldonatie bekend te maken en om mensen te motiveren om stamceldonor te worden, lanceerden De Maakbare Mens vzw en Rode Kruis-Vlaanderen de campagne ‘Doe vandaag eens iets levensbelangrijks’. Studiekring Vrij Onderzoek zet mee haar schouders om dit project meer bekendheid te geven op de campus. Wil je mee je schouders zetten onder deze campagne? Wil je mee affiches en brochures verspreiden of zelf een actie op poten zetten? Stuur dan een mailtje naar info@demaakbaremens.org. ♦

Politieke analyses in tijden van stilstand

DOOR NATHANIËL BOVIN

Het water tussen beide kampen bleef te diep, daarover waren alle commentatoren het eens. De ene wenste dat de ander klare wijn schonk, al was de grootte van de karaf alsnog een punt van onenigheid. Het bleef alleszins koffiedik kijken wat men daarmee bedoelde. We konden minstens afleiden dat de borrelnootjes niet genoeg waren als aperitief. Men was er echter op aangewezen, daar er een haar in de boter zat. En met zulke boter kan men de vis niet serveren.

Die vis, die de ene als vet en de ander als te mager bestempelde, maar hoe zat dat met die boter? Was dit boter van een vette koe of van een magere merrie? Een merrie, *perchance*, want die kon men natuurlijk wel naar het voorgenoemde water leiden, maar ze er niet van laten drinken. Het was eventueel brak water, donker als koffie, en dat is uiteraard niet transparant. Koeien melken, vet of mager, is trouwens ook geen sinecure, gesteld dat je handen in je broek zitten en je broek niet rond je enkels of in je handen.

Bon, toen de ene versnelde en de andere zijn versnelling miste, bleek de laatste rechte lijn zich eerder te vertalen in een serie haarspeldbochten waar de afdaling van de Mont Ventoux niets bij was. Timing is cruciaal, en bij dit parcours zaten de deelnemers in het slop. Kon men een tweede adem vinden? Uiteraard waren er, net als bij de Mont Ventoux, pieken en dalen in het emotionele parcours van de deelnemers, waarbij men al snel de psychoanalyticus in zich losliet en ze allen als manisch depressief bestempelde. Omhoog en omlaag is meestal vooruit, al werden sommigen betrapt op gevaarlijk *surplacen*. Misschien verlamd door een of andere lichtbak. Het bleek toch moeilijk om sommige deelnemers daarvan weg te rukken.

Het ene kamp was *demandeur de rien*, maar mocht nu wel het peloton aantrekken. Voor de anderen was het nooit genoeg, maar deze stonden nog steeds ter plaatse te trappelen. Uiteindelijk brak het cruciale moment aan. Een laatste hoekschop in extra tijd, als het ware. Om het anders te stellen; het was vijf voor twaalf, of er nu nog een doelpunt zou vallen was onzeker. Wie rijdt wie eraf? Op de bühne en voor de camera werd er gerolled, maar achter de schermen bleven ze sereen. Verantwoordelijkheid werd geëist, maar niet opgenomen.

Om Nederlands Wietzen-tappers van Muiswinkel & co. te parafaseren: als dit het feest van de democratie is, dan was Auschwitz het feest van het openbaar vervoer. In elk geval zijn we nog niet aan de nieuwe patatjes. Zolang we elkaar maar geen Liesbeth noemen. ♦

Als en misschien

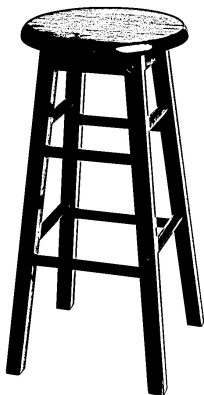
Fictie

DOOR ETIENNE CORNEEL

Er was eens een man. Zijn naam is niet belangrijk, laten we zeggen dat hij Paul heette, laten we zeggen dat hij Paul Peter Paulus heette. Waarom hij zo heette is niet van belang. Misschien vonden zijn ouders het goed klinken, misschien was hij genoemd naar een verre oom, wie weet. Wat wel gezegd kan worden, is dat zijn ouders een gevoel voor humor hadden. Het kan ook gezegd worden dat Paul dit gevoel voor humor niet deelde. Men zegt wel eens dat de wereld een komedie is als je denkt en een tragedie als je voelt. Voor Paul, zoals voor velen, was de wereld geen van beide. Over het leven nadenken had volgens hem geen zin en aan weltschmerz leed hij ook niet. Ik zou niet zeggen dat Paul geen emoties had, natuurlijk wel, in de diepste diepten van Paul wel. Wat Paul deed voor zijn geld is niet belangrijk, misschien werkte hij bij een bedrijf dat dopjes maakte voor plastic flessen, misschien werkte hij als treinconducteur, misschien was hij een nachtbewaker in een dierentuin, wie weet. Wat wel belangrijk is, is dat Paul niet wist waarom hij leefde, waarom hij deed wat hij deed. Pauls leven was doodgewoon. Nu ja, het was doodgewoon tot op een dag. Het was namelijk zo dat Paul op een dag verdween, zomaar, in het niets.

Waarom Paul verdween is niet met zekerheid te zeggen. Misschien werd hij ontvoerd door een terroristische groepering, misschien leed hij aan agorafobie, misschien werd hij overvallen door wat ze in Japan hikikomori noemen, wie weet. Wat wel vaststaat is dat er twintig jaar niets van Paul gehoord werd. Twintig jaren gingen voorbij, 7300 dagen gingen voorbij, 175200 uren gingen voorbij. Misschien waren zijn ouders ontroostbaar, misschien werd er een zoekactie ingeschakeld, misschien vroegen de mensen in Pauls vaste kroeg van tijd tot tijd eens aan elkaar wat er eigenlijk met hem gebeurd was.

In ieder geval, toen Paul twintig jaar later terug verscheen was de wereld niet veel veranderd. De wereld stopt niet voor een man. Er stonden nog steeds doppen op de plastic flessen, de treinen reden nog steeds en de dieren uit de dierentuin waren niet ontsnapt, zijn ouders waren getroost, de zoekactie was stopgezet en Pauls vaste stek in zijn favoriete café was door een ander bezet. Misschien had Paul hierom gelachen, misschien had hij erover nagedacht, misschien. In de week die volgde op Pauls terugkeer verscheen een klein artikel in de krant. Een man had zich onder een trein geworpen tijdens het spitsuur. De wereld had even stilgestaan, even maar niet voor lang. ❖

Uw artikel hier!

Ducktails, live & well in Brussels

Music!

DOOR PETE FIELDING

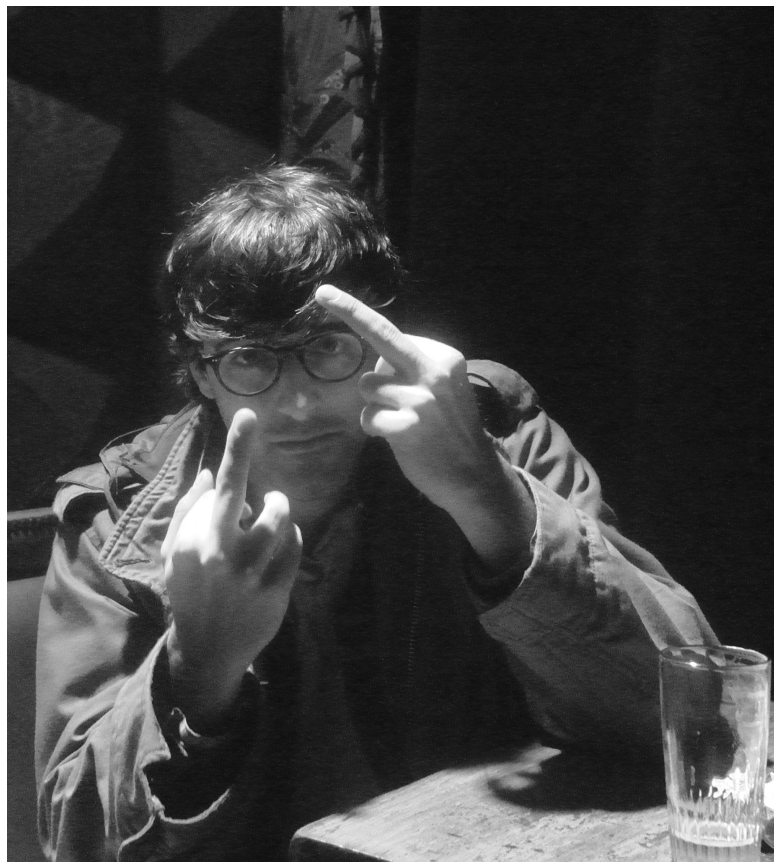
*Ducktails is Matt Mondanile.
Matt is also a member of Real Estate.
He hails from New Jersey.*

After his show he admitted he was a stand-in for **Snooki** on **Jersey Shore**. I remember that almost a year ago Bethany from **Best Coast** made that exact same joke. Perhaps, she did season one & he did season two. Though apparently there must be a connection between buzzbands and wanting to be a part of what is known as the acquired taste that is Jersey Shore. At this point I was wondering how the hell did this happen. Time to go back in time.

A few months ago Ducktails played a small show in Ghent, all thanks to the nice people of **K-raak**, a Belgian label that built up quite the reputation this last decade. Today was the first time he played in Brussels. He's working off a small European tour together with Ignatz.

His first record has a nice ambient ring to it, but it's mostly for you Lo-Fi psychedelic pop-fans out there. His second album, entitled **Ducktails III: Arcade Dynamics**, remains faithful to the rules for a bedroom-artist, but it emerges as a more solid record. The most hyped track on the record is **Killing the Vibe**, because, for one, it resembles the feeling you get after drinking your 2nd coffee right after lunch on a sunny day. And secondly, Panda Bear appears on an alternate take of this track. *"Noah (Lennox, a.k.a Panda Bear) and I met through a mutual friend. I was playing in Portugal and Bradford Cox from Deerhunter was also playing there. So I was actually on holiday and Bradford introduced us to each other and one thing led to another and there you have it."* I didn't really think it was a coincidence that Bradford was the missing link between Matt & Noah. The behemoth-ly amount of good creative content those three musicians have put out the last years is starting to make **David Bowie & Brian Eno** blush.

Though things can get tricky. Ducktails can be just Matt, or Matt with the a backing band, but then there is also Real Estate. *"It isn't always easy to tell everything apart, because now we're working on a new record with Real*

Estate, so we can put that out and tour again. But first I have this short solo Euro-tour and I'm coming back in June. The problem isn't really music-wise, but rather schedule-wise. Anyway, if I can still do all of this, I will try to continue doing these things".

When I noticed that there are uncanny physical similarities between him and the British television personality Louis Theroux, he said: *"I get that a lot from Europeans. He isn't really famous in the States, but I studied for a while in Berlin and that's when people started to comment on that. On the other hand, I really want to go and record some more tracks in Berlin."* Something else that struck me, he was being very open to any form of critique or discussion of his music with fans. *"I know that the loopstation I used earlier on during the set wasn't always that in tune with the rest, but I guess I'm still a bit jet-lagged from the cross-Atlantic flight. Things will be smoother when I recover."* Jet-lag or not, he was still wide awake at 2 a.m. & hanging out with some newly made friends. Unfortunately, music journalists need their sleep to write the most exciting articles known to man.

The next day I got a call around 11 a.m.: it seemed that he had lost his manager. A few calls and a minor panic attack later they were reunited. Imagine if we had let Amsterdam miss out on this rising star called Ducktails. ◆

Waarom De Wever nooit zijn naam onder een akkoord zal zetten

De politieke impasse in vier paragrafen

DOOR JEROEN DERKINDEREN

Bart De Wever is een slimme mens, eentje met gevoel voor humor én hij studeerde geschiedenis. In tegenstelling tot tal van andere politici heeft Bart De Wever ten minste één les uit de geschiedenis van de Vlaamse beweging getrokken. "Niets ondertekenen!", tenzij het je eigen partijprogramma is. Een korte vergelijking met het Egmontpact volstaat om dit punt te illustreren.

De nieuwe Hugo Schiltz werd Bart De Wever genoemd. Of dit terecht is, valt af te wachten. Schiltz ondertekende het Egmontpact en werd tot hoogverraad veroordeeld door de goede Vlamingen. Een fout om uit te leren, voor de Vlaamse beweging. Jammer voor Hugo Schiltz, maar hij had lang niet het stemmenaantal dat De Wever nu achter zijn naam kan schrijven. Het grote aantal proteststemmen (uit mainstream-partijen, maar ook uit het Vlaams Belang) en stemmen voor 'verandering' gaven Bart De Wever een gigantische *bargaining power*. Die onderhandelingskracht bestaat er in om eenvoudigweg 'ja' te kunnen zeggen tegen een akkoord waar hij zijn naam onder zou willen schrijven, namelijk zijn partijprogramma en zijn eigen nota van vorig jaar.

Zolang dit niet het geval is, mogen er akkoorden, nota's en onderhandelaars allerhande het veld ingestuurd worden, De Wever zal niet tekenen. De Nieuw-Vlaamse Alliantie – Bart inclusief – mag dan schreeuwen dat ze wel een akkoord wil en zich constructief opstellen, het zal alleen een akkoord zijn dat met komma's van haar eigen partijprogramma verschilt. De N-VA heeft veel te verliezen als ze het akkoord van een ander ondertekenen, en niets te verliezen als ze niets ondertekenen. Stemmenwinst is in het eerste geval niet verzekerd, in het tweede wel. Na het Egmontpact begon de Volksunie aan haar neergang, door verschillende factoren (onder mee de staatsvormingen, waardoor de partij overbodig werd, en de opkomst van het Vlaams Blok). Natuurlijk wil de N-VA zichzelf niet irrelevant maken en allerm minst haar eigen ondergang ondertekenen. Welke partij wil wél macht

verliezen?

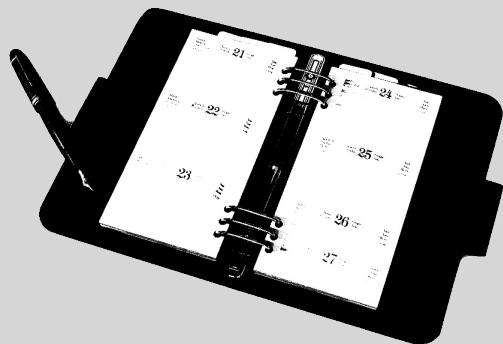
Uiteraard zijn er nog tal van andere krachten. De onderhandelingskracht van andere partijen, het politieke klimaat ("dat de Vlamingen eindelijk eens het been stijf moeten houden tegen die Walen!"), noem maar op. Ook de wil om een regering te vormen zonder N-VA speelt zeker mee. Echter, de bovengeschetste dynamiek verklaart een deeltje van de huidige politieke impasse. De N-VA gebruikt haar onderhandelingskracht handig, zoals elke politieke partij zou doen als ze dat zou kunnen. Oproepen tot compromis is een nobele zaak, maar zolang de N-VA die gigantische berg van bargaining power bezit, zal een *compromis belge* ver te zoeken zijn. Nieuwe verkiezingen? Niet wenselijk. Een akkoord zonder de N-VA? Het kan. ♦

"Die onderhandelingskracht bestaat er in om eenvoudigweg "ja" te kunnen zeggen tegen een akkoord waar hij zijn naam onder zou willen schrijven, namelijk zijn partijprogramma en zijn eigen nota van vorig jaar."

Bart De Wever, naar: "Napoléon Ier sur le trône impérial"

AGENDA!

Van 19 februari tot 15 mei (gesloten op maandag en dinsdag)

Dit is de eerste grote overzichtstentoonstelling in België, de kunstenaar werkt voornamelijk met video-, film- en fotografische installaties.

Film

Brussels Short Film Festival

28 april - 8 mei

Paleis voor Schone Kunsten

11 April

21:15 Cinematek *Crouching tiger, hidden dragon* [Wo hu cang long]

van Ang Lee, Hongkong - Taiwan - USA 2000

Ang Lee / Yun-Fat Chow, Michelle Yeoh, Ziyi Zhang / kleur / OND: NL / 119'

15 April

21:00 Cinematek *Death proof* van Quentin Tarantino, USA 2007

Quentin Tarantino / Kurt Russell, Zoe Bell, Rosario Dawson / kleur / OND: NL / 114'

17 April

20:15 Cinematek *Inglourious basterds* van Quentin Tarantino, USA 2009

Quentin Tarantino / Brad Pitt, Mélanie Laurent, Christoph Waltz / kleur / OND: NL / 153'

20 April

21:00 Cinematek *The great dictator* van en met Charles Chaplin, USA 1940

Charles Chaplin / Paulette Goddard, Jack Oakie / ZW / OND: NL / 124'

28 April

21:00 Cinematek *Taking Woodstock* van Ang Lee, USA 2009

Ang Lee / Henry Goodman, Demetri Martin, Edward Hibbert / kleur / OND: NL / 120'

Muziek

Botanique

6 april

Paramount Styles

Indie rockgroep uit New York.

Prijs: 14 €

Music Village

7 april

Toine Thys Trio - Toine Thys (sax & bass clarinet), Arno Krijger (organ Hammond), Joost Van Schalk (drums)

Een stevig staaltje jazz.

Prijs: 15€

Recyclaert

8 April 2011 - 22:00

FLUX PAVILION (UK) + KROMESTAR (UK) + JACK SPARROW (UK) + SYNS (BE) + REQUAKE (BE)

Prijs: 8 in vvk10€

Jazz Station

9 april

Steve Houben (sax & fluit)/ Jacques Pirotton (gitaar)

Sinds de jaren 1980 twee vaste waarden in de Belgische jazz.

Prijs: 8 €

Ancienne Belgique

Battles, Dan Deacon, Factory Floor, Ford & Lopatin (formerly known as Games), Oneohtrix Point Never

Een beetje vanalles

11 april – 19 u

Prijs: 20€

Botanique

Black Box Revelation

13 april

Garage rock

Prijs: 17€

Bonnefooi - Steenstraat 8, Brussel

15 april 22:30

DJ set – party

Porte Noire – Cellebroedersstraat 67

21 april

inV.I.T.R.I.O.L

Vier muzikanten die mix brengen van reggae en energetische rock, gepromoot in dit café.

Gratis

Botanique

Beardyman

26 april

Electronic beatbox

Prijs: 15€

Kunst - tentoonstelling

Keitelman Gallery – Van Eyckstraat 44

5 tot 23 april

30 jaar Keitelman Gallery – kunst op het hoogste niveau.

David Claerbout

Wiels – Centrum voor Hedendaagse kunst, Van Volxemlaan 354

Cafétip van de maand: Cobra Bar

Locatie: Kartuizerstraat 1, 1000 Brussel

De Cobra is samen met Sounds in Elsene één van de betere Jazz-café's van Brussel. De gemiddelde Dansaert-Vlaming gaat echter - ten onrechte - meestal rechtstreeks richting Vlaamse Steenweg of Sint-Gorikshallen. Op zich is de gigantische whiskycollectie al een aanrader op zich, maar de eigenaar zou in de Michelin zelfs aangeschreven staan met "faut-le-detour". Vraag hem naar het verhaal over die keer toen de Beastie Boys langskwamen.

Volgens goed ingelichte bronnen moet er ook een zeer special drankje zijn, genaamd Cobra Bite. Mits wat smeken en een dikke portefeuille maakt hij dit godendrankje. 's Avonds laat moet je geen schrik hebben om nog even binnen te stuiken, want de sympathieke Albanees heeft het steevast over de 'voorlaatste', ook wanneer de deur eigenlijk gesloten zou moeten blijven. Pas als er geen lichtje meer brandt, is alle hoop op een laatste afzakkertje vervlogen. ⚠

(pvdv, rc)

Niet tevreden? Probeer het zelf eens! Mail je artikels naar moeial@vub.ac.be.

Deadline volgend nummer: 20 april

Artikels die onder persoonlijke titel verschijnen reflecteren de mening van de schrijver.

Waarschuwing: satire & sarcasme zijn veelvoorkomende stijlelementen.

Colofon

Maandelijks studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel

Adres: Triomflaan 35, 1160 Brussel

Mail: moeial@vub.ac.be

Web: <http://www.vub.ac.be/moeial>

+ facebook, twitter, scribd.com

Hoofdredacteur: Nathaniël Bovin

Adjunct-redacteur: Jeroen Derkinderen

Secretaris: Stéphanie Romans

Redactieleden: Ruben Claesen, Olivier Dieleman, Kenneth Pontzeele, Piet Van de Velde, Pieter Jan Van Pevenage

Redactiemedewerkers: Joachim Bovin, Aeneas De Baets, Tim Dries, Joren Janssens, Waldo Vanderhaeghen, Irasema Villarreal & U

Fotografie: Ruben Claesen, Sarah Fellahi, Sarah Hamdi, Piet Van de Velde

Ereleden: M. Magits, Jean-Paul Sartre, Jim Van Leemput

Eindredactie: Nathaniël Bovin, Ruben Claesen, Jeroen Derkinderen, Joren Janssens, Kenneth Pontzeele, Stéphanie Romans

- Jaarabonnement: 30 euro
- Rekening: 001-3413182-22
- Vermelding: "DE MOEIAL"
- Stuur uw adresgegevens naar: moeial@vub.ac.be

Oplage: 1600 exemplaren

Formaat: 236 mm x 306 mm

Afbeeldingen:

Archief, Ernst Haas: www.ernst-haas.com

V.U. : de Moeial

Afgiftekantoor 1050, Brussel 5

INFO! BIFFF Filmfestival

BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST
29ste BRUSSELS INTERNATIONAAL FESTIVAL V/D FANTASTISCHE FILM

BIFFF

BIFFF.net

02 204 00 13

APRIL 2011

7 || 19 APRIL TOUR & TAXIS

Ver. uitg.: D. Belys - Gravit van Vlaanderenkrant 8 - 1029 Brussel - © BIFFF & Belys

De Moeial zoekt schrijvers, fotografen & redactiemedewerkers.

Iets voor jou?

Redactievergadering, elke woensdag om 20 uur: Triomflaan 35.

De redactie is niet verantwoordelijk voor persoonlijke meningen & fouten tegen de Nederlandsche taal.

De Moeial in goed gezelschap